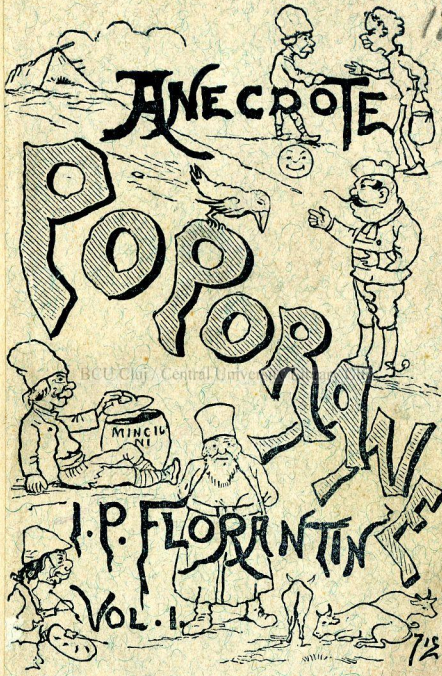

47967 206089

BIBLIOTECA CENTRALA
BUCURESTI

Tip. GUTENBERG. — Bucuresti.

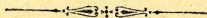
Nº 1675 / (P.T.) 6 / II 893

ANECDOTE
POPORANE

DE

I. P. FLORANTIN

BCU Cluj / VOL. I University Library Cluj

BUCURESCŢI.
Edit. Buletinului «Bibliografia României»

206089

Tote drepturile rezervate.

BCU Cluj / Central U

Florantiu

859-17 (Florantiu, J.-)

CAPACU MINCIUNILOR.

*Zise Ripă, corturaru,
Cătră moș Gavril, văcaru :
—Moș Gavriile, cum de faci,
De-ți dă ăl boer colaci ?
Borș, fripturi, plăcinte, ciorbă...
Și cu tine stă de vorbă?*

*—Cum să fac ? spun la minciuni :
Despre-albină zic că-s tăună,
Grierilor, gărgăuni ;
Ômenilor bună, nebună...
Le spun tot cam gogonate,
Le spun chiar hăt cornorate,*

*Mărgărite 'nșir; și tac
După ce le-am pus capac.*

*Fuga ăl dancii la boer,
Și-î zice :*

— Io-s zodier. .

Adăugând :

— Dómne, Sfinte,

*Ce-auđii eú mař nainte ?
Sus în ăl văzduh sfințit*

Cum io-odată c'am privit,

Dómne Maică, ce vėđuiú ?

Văđuiú dă cătea un puiú.

Cu urechile trăgând,

Îl aud schiolălăind.

Boeru se răpezi

Trosc ! ș'o palmă mi-î cărpi.

Poftindu-l pe ușă-afară :

— Mincinos nepot de cióră !

Saș și tu 'n văzduh, și zboră !

. . . . .

Hop! și moș Gavril sosi,
Da boeru-î povesti,
Al dancîu cum mi-l ameți
C'o minciună lată, lată,
Și fără capac turnată:
Că 'n văzduh vėdu zburând
Dă cățea puiū, și lătrând.

Moș Gavril pe scurt gândește,...
Minciuna 'mă-o căpăcește:
— Vin cei culturi din văzduh,
Și câte-un cățel mi-și duc.
Corturaru-a fi-audit
Un așa cățel lătrând.
El l'o fi-audit pe sus,
In ghiare de vultur dus.

-- Bravo!-așa 'nțeleg capac!
— Na, moșule, 'ncă-un colac!
Ș'aidem, și-mă mai povestește,
Gându-mă mai înveselește,
Fruntea-mă-o mai descrețește...

COPII DANCIULUI.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

— *Câți copii* ai, Danciule?

— Daca *nu știu*, domnule.

— Cum se p^ote asta, mo?

— Ia, se p^ote ș'asta, zo!

Că-alérgă *care 'ncotro*.

Și cându-î la *numărat*,

Câte patru-s pă sub pat.

Când vr'o șapte-s pă sub masă,

Nu știu, câți pă după casă.

Când îi prind, să stea *la rând*,

Toți mi-ți *fug* mâncând pământ.

Când vęd în cort cincă bălauri,
Alțiil-s duși păstă *coclauri*. ¹⁾...
Și când sar pă după foc.
Se 'ntind ca la iarmaroc. ²⁾
Văd picióre pă sub lăiți;
Când alțiil-s duși la bureți.
Când am p'aci șepte ploduri,
Alțiil-s *la vênat* prin poduri...
Cincă *cu rëndu la prohoduri*....
Când jócă'n cort trei feciori,
Opt *cércă* la mânzușori...
Orî *vênează* 'ncă de ieri,
Prin *pivnițe*, prin *cămeri*....
Alțiil-s pă la iarmaroc,
S'*aduoă* ceva *la foc*...

. . . . .
Stau, și dau cu umëru, —
Cum le-aș prinde numëru.

---

¹⁾ Dëluri stâncóse.

²⁾ Bălciñ, têrg.

NUMĂRATUL ȚIGANILOR.

Plécă *șapte* dancî din sat
La un drum îndelungat.
Trec ei peste-un dél ș'o vale;
Daŭ peste-un părau în cale.
Părauul e lung și lat,
Cam de-o șchiopă măsurat.
Apele-ating gleznelé,
Ba chiar și călcăiele,
Și pôte *chiar* tălpile!

— *Cum să trecem noi acum,
Ca să nu ne-oprim în drum?*

Zice-un danciū maī luminat:

— Stați pă malul hăsta-l-alt.

Incolo să ne lăsăm,

Ș'apoī să ne răsturnăm,

Dă pă malul hăsta-l-alt

Capul drept pă hăla-l-alt;

Păste părăū ne-om lungi,

Șepte podurī par'c'am fi.

Pă urmă ne rădicăm

Piciórele, și le dăm

Dă pă rīpa hasta-l-altă

Hop ! pă rīpa cee-l-altă.

In părăū *căți s'or 'neca,*

Pă urmă *ne-om număra.*

Și precum i-a învățat

Danciul cel maī luminat,

Eī pă rīpă se'nșirară,

Și peste mal se lăsară,

Ba chiar se și resturnară

De pe malul cesta-l-alt

Cu capul pe cela-l-alt;

Și peste părăū se'nșiră,

Șapte poduri de-mi croiră;
Apoi toți ș'aă ridicat
Picioarele, și le-aă dat
De pe rîpa astă-l-altă
Hop! pe rîpa cea-l-altă.

— In părău *câți ne-am 'necat?*
Acuma'î pă *numărat..*

Zice danciul către ei:

— *Io-s io.* Unu, doi și trei;
Trei, cinci, patru, opt și șase.
Alio! numărul nu iase!
C'a fost *șapte*; suntem opt!
Unul s'a 'necat, și'î mort!

Corbe, numără tu, póte
Numărul drept tu-l vei scoate.

Corbu zice: — *Io mi-s io.*

Un, do, trei, pa, cin, șas,—zo!
S'au 'necat trei! haulio!

. . . . .

Numără al treilea;

. . . . .

Numără și-al patrulea;

. . . . .

După el al cincilea;

. . . . .

Ma! apoi al șaselea;

Numără și-al șeptelea . . .

Și nici azi nu le-a eșit

Șapte, câți aș fost pornit.

BCU Cluj / Central University Library Cluj
Pleacă ei 'napoi la cort,
Și vestesc, că *unu-î mort,*
Și'ngropat adînc în grópă,
In pârâul cel de-o șchiópă.

Țipă dada cel din cort:

— Cum ați zis? Unul e mort?

. . . . .

Dracul să vă mai deștepte!

Unu'î mort! și *voi tot șapte!*

Ziceți: Dumnezeul să'l ierte!

Odihnească'l pă la hram,
In sînul lui sin-Avram,
Pă crucea lui Barlaham!

Danciî strigă toți, *toți șapte* :
— Amin, Dumnezeu *să'l erte!*
Odihnește'l, Dómne, 'n Hram,
In sînul lui sin-Avram,
Pă crucea lui Bâr-la-ham!

IMPRĂȘTIEREA ȚIGANILOR.

Cu-un cias mai nainte d'a ne
Veni din Cer *sfântu-Adam*,
Tótă țigănimea ședea
Intr'un sat, ce 'i zic *Cârham*.

Dumnezeu cel nalt și mare
Cu tóte mi-I miluise,
Numai *o pacoste* acrá
Peste dênșii ședea 'ntinsă :
Căci ei *o pisică n'aveau*,
Și șórecii și guzganii
Furnicaú prin sat, d'a gata
Să 'nghită pă toți țiganii.

Dară Dumnezeu prea Sfântul
S'a 'ndurat și d'ăi cioroi;
Că veni un *om*; și *era*
Mai să-î scape dă nevoi.

O pisică aducea el.

— Da ce-î asta? 'ntrebă ei.

— Asta-î Sfânta *Calcavura*!

— La ce-î bună asta, măi?

— Toți șórecii și guzgani

Mi-î omórá, cât privești!

— Ba, zo! spune, îi omórá?

N'umbli, să ne păcălești?

— Nicl un picioruș nu lasă

Ea viú,

— Cât să-ți dăm pă ea?

— Dați-mi zece galbeni.

— Alei!

Pă sfânta *Calcavura*

Să-ți dăm galbeni zece, óre

Nu-ți ajunge *un-spre-zece*?

Orî mai *jos*?

— Ba ia, v'o las dar

Și mai jos: pă *doi-spre-zece*.
— Bine, doi-spre-zece fie;
Zic țiganiî, s'o plătesc.

Plécă omul. Farraoniî
Incep de mi-o prohodesc:
— Bre, măî, Calcavura asta-a
Nóstră óre ce-a mânca?
Căci dă fóme ca să crape
Nu se cade-a o lăsa!
Alergați după-ăl om, și să'l
Intrebați, să ne deștepte,
Calcavura asta-a nóstră
Ce-a mânca, el să ne-arăte.

Sare *Todor*, bun de fugă,
Strigă la ăl om pă drum:
— Măî! ce-a mânca Calcavura?
Spune, să știm dă p'acum.
— *Pă voi v'a mânca!*
— Mămucă!

Drăcușleana ! Aoleo !
Strigă 'n sat. Pă noi ne-a mânca

Calcavura; pă noi, zo!
— Ha! săriți la *arme!* toți! să
Ne luptăm, s'o zugrumăm;
Ca nu cum-va *popii ortul*
Prin dinții ei să ni-l dăm!

Apucă baróse, clește,
Hârburi, pari, țeruși, lopeți,
Mături, cuie și hârlete,
Frigări, sape și coveți;
Coți de linguri și cociorve;
Și-orî-ce putură găsi;
Toți sar după Calcavura,
Dór ar putea-o găjbi.

Peste garduri și prin șanțuri
După dânsa ei s'alungă....
Ș'abia la un salcâm din spină
Mi-și putură s'o ajungă.
Sare ea sus pe tulpină;
Sue și mai sus p'o creangă,
Țipă dancii:
— Indrăcito!

Praf de noi vreai să s'aleagă ?

— Care-o apucă de códă ?

S'o pocnescă 'n scăfârlie ?

— Su! tu! *ba su! tu! ba tu!*—*to!!*

Pe lături vrea! să se ție.

— Todor să se sue; că el

E mai voinicos-fricos.

Sue el la Calcavura,

S'o sfințescă cu-!l baros...

El mai sus; mai sus și ea.

— Of! Cluj / Central University Library Cluj

Indrăcită pocitură!

Ptiu! drăcóică! — Și ridică

!l baros d'o pocnitură.

O alungă până 'n vîrv. Da

Calcavura ce făcu ?

Cu inima 'n dinți, d'odată

Se 'ntorce și-i face: *Pfu!*

Drept în ochi ea mi-l stupește.

Huștuluc! dă voinicosul.

Cu-ochi! 'nchiș!, d'a berbeleacul

Zbóră jos, scăpând barosul.

Clipă pe veci neuitată!

Clătinară tot pământul

Ropăituri de călcăe;

Parcă-î mătura chiar vântul,

Aşa țiğănimea tótă

O croi la fugă désă. ..

Nici o óste așa iute

Retirată nu-î mai trase!

[garduri ;

Țop! prin șanțuri, *fuști!* prin

Peste rîpi zbor fără de scări.

Prin scăeți, urzici, spinii, bulgări,

Ca pe netede cărări;

De le curgeau petecele

D'a valma, nu alt-ceva,

Prin pârae, peste déluri,

Unu 'napoi nu căta.

Iac'asa Farraonimea-mi

Imprăștia din Cârham

Indrăcita Calcavura

Inaint' de Sfânt-Adam.

LUNA ÎN BUDA-PEȘT.

Ungurul din *Peșt* veni
La *București*, și 'ntêlni
Pă *Ion*; da el degrabă,
Se oprește și-l întrebă:

— Moș, *Ione*, da cum ieșt?
Che la voi, po *Bucureșt*
Nu-î po cum la noi la *Peșt*!
Che la voi *luna-î la stînga!*
Da la noi, --- *mă-o spus Cotinca,*

Che chind resar luna, 'ntorei
Capu 'n tirgu ăl cu porcî;
Suceşti ghitu puţinţel,
Poî *la ciafă* vezi po el !

. . . . .

COJOCUL NEFURAT.

Maî pă la Sfântu Ilie,
Vine din călătorie,
Tetea, dar cu traista gólă
De n'avea ce pune 'n ólá.

Danciî mi-l încungiurără
Mânioși, și-l întrebară:
— Prin lume te-ai învățit!
Ce-ai văđut? ce-ai auđit,
Dă nimica n'ai *găsit*?
Dară tetea cu oftat,
Scărpinându-se și 'n cap,

Mi-și începe-a le respunde:
—Trecând pest'un vârv de munte,
Multe văd't am și mărunte:
Traistă plină dă plăcinte.
Ștergar cu pâne ferbinte,
Cumu-i bună dă merinde.
Cizme nouă și nădragi,
Gâște grase 'n două desagi.
Căciulă miel brumăriu.
Cojoc dă berbec suriu.

Țipă dancii îndrăciți,
Pă la gură prea amărăți:
— Ce 'nșirăte

Mărgărite ?

Treci mai iută, zi „șterpelite !“
Că *dór' nu le-ai lăsat* tóte,
Să le *fure-altii*, din glóte.

— Ba, eú, zěú, că le-am *lăsat* !
Că m'am temut dă *păcat*,
— Da *dă* ce n'ai încăput ?
Așa lucruri de-ai *perduť* ?

— Da dă ce?...

Iată dă ce :

Că 'n *cojoc*, ca să nu *fugă*,
Stă ș'un *român*, c'o *măciucă*.

SPOVEDANIA LUÎ TODOR.

Todor la spovăduit,
Tóte le-a mărturisit;
Prin câte poduri *vânase*,
Câte cămări *ușurase*,
Câte pivniți luminase;
Câți cocoși el mai *găsise*,
Capre, curci, ce-mi mai găbjise.

Spovedania 'ncheiă,
Și la preot se rugă:
— Dă-mi mătăniî numărate,
Să-mi ușurez din păcate;
Să se 'mpace Dumnezeu,
Cu biet sufletelul meu.

C'am fost cu Domnul *stricați*.
Să fim iară *impăcați*,
Să trăim *dă mâni* ca *frați*.
Să-mi dai canon măsurat:
Câte mătănii să-î bat ?

—Bate până la cincî-zeci,
Mai mult câte-î vrea să întreci.

—Pă măsura cea mai aspră,
Câte mătănii pui p'o capră ?
— Ce-ai zis ? pă măsură aspră
Mătănii câte-am pus p'o capră ??...

—Prea Sfinte, te-am întrebat,
Mătănii câte-ai numărat,
De-o capră de fur-*luat* ?

—Cincî mătănii; dar le-am pus
În număr ce ți-am spus.

—Mai dă-mi cincî, Prea Sfânt Pă-
[rinte,
Să le am *mai dinainte*...

—Ce să mai ai ? Nu ți-am spus,
Că la număr ți le-am pus ?

- Dă-mi pentru-o capră mai sus
Păstă numărul ce-ai pus.

— Pentru ce capră, nepoțe ?

— Pentru aia, de se poate,
Ce-am s'o fur *numai* la noapte.
Ca de *mâni* să *fim* pă pace
Cu Dumnezeu, c'asa 'mi place.
De mâni să fim împăcați,
Să trăim iar ca doi frați.

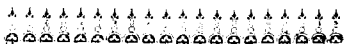

UNGURUL MINTEOS.

— Moș *Ivone*, io-am vozut,
Cum tu-asară n'ai putut,
Să-ți prinzi calu dă pă câmp
Decât drept la grajd sosind!
Tu 'ntăi n'ai încălecat;
Ci po jos ai alergat.
Prostovan, ce ești! Po mine
Să mă 'ntrebi; că știu mai bine:

Când mai vrăi să-l prinzi, să-l legi,
Tu po jos să nu alergi :
Încalecă-l mai dintie;
C'asa-l ajungi, drac să fie!

LOC BUN DE CORT.

— Dance, ce ți-ai *cucuiat*
Cortu p'al dâmb țuguiat?
Chiar pă *culmea* ăluî *deal*?
Dă ce *nu'n vale* p'un mal?
C'aici, pă-ăl *vîrf dă pămînt*,
Te tot *arde cîte-un vînt*.
Și-ți vin ș'altele pă rînd.

— Mî-am pus cortu 'ndcal pă vîrf
Cum își pune-un cocostîre
Cuibu. — Vin el cîte-un *vînt*.
Dar, vedî, *și trec* tot pă rînd!

Și 'ntre vînturi chiar mi-î *cald*,
Parcă 'n fereceu mă scald!
Dar *în vale-î foc*, nu altă:
Șede vîntu 'n loc chiar balta!
Parcă-î *ghiață înghețată!*

DUMNEZEŪ ȘI DANCJU

Zise popa Damaschin

Cătră-un danciŭ, ce-l era fin:

— Dănciulică, fiule,
Al meu drăguț finule,
Gândește la Dumnezeu,
Lasă năravul cel rău.
Gându-ți la cer să se 'ndrepte.
Ține tot pă drumuri drepte.
Nu căile cele strâmbe;
Ca nu Domnul să te strâmbe.
C'alt-fel nu veđi cătu-l hău
Fața Tatii-Dumnezeii.

— *Ș'apoi!* popă Damaschin,
Crede-mă, precum ți-s fin:
Aceasta de s'a 'ntêmpla,
Tocmăi pă tocmăi vom sta:
Dumnezeu m'a pedepsi.
Dar și *El s'a păcăli*.
El pă mine m'a juca;
Dar și *El mî-a sughița*:
Fața lui io n'oi vedea.
Dar, veđi, *nicî el n'a vedé*
Nicî-odată fața mea!
Și 'ntrebă-l *cum i-a păré?*

CISMELE CELE BUNE.

Zise-odată un căprar
Cătră-un danciū mămăligar:

BCU Cluj / Central University Library Cluj
— Danciule, cum îndrăznești,
Să-mi vii mai desculț, cum ești ?
Cu cizmele cele *rele* !
De curg petece din ele !
Și 'ți se vęd degetele.
Ce nu 'ncalți pă cele *bune* ?
Că doară nu-s păstă lume!

— Să veđi, domnule căprar,
Cizmele dă lingurar...

Au spărturi-aceste, multe;
Cele bune-s mai rupte !
Cele bune (s'o spun oare ?)
Nu se mai țin pă picioare !

A TRECUT BOALA DE VACI.

Are danciu chiar *trei* vaci.
Șo duce numa 'n *colaci*.
In *balmoș* și 'n *cozonaci*.
Dă Domnul un puțin dă *bólă*.
Piere-o vacă.

— Dance, scólă.

Și 'n colaci te mai scurtéză.
Căci din vaci să 'mpuținéză.

— Ș'apoi !... *nicî o supărare !*
Căci: îi pier *la care are*.
Și nu-î pier *la care n'are*.
Piere-a doua.

— Vai! măi Ghiță,
Măi pierduși o văculiță.

— *Ș'apoi!* măi pier; *măi rămân!*
Și-mi rămâne *mie fân!*

— Bre, vecine, mult mi-î milă...
A-ți spune chiar îmi e silă...
Și-mi vine, gura să-mi tacă...
I-ți perii și-a *treia* vacă!

BCU Cluj / Central University Library Cluj
— *Slavă Domnului!* ce bine!
Domnul mă știe pă *mine...*
Am s'o duc iară 'n colaci:
C'a trecut *bóla* de vaci!

ȚIGANUL PICTOR.

Zise Stanca unui danciu :

— Du-te, mamă, la oraș,
Și te fă un *zugrăvaș*.
Acasă când îi veni,
Cortu tot l-ii zugrăvi.

Plécă el la orașel.
Să se facă zugrăvel.
La un pictor se tocmi,
Pictoria de-o pândi.

Vede-o icónă cu sfinți,
Își ia el inima 'n dinți :

Haț, icóna, și-o întorce,

— Te-am vădut eu pă dincóce.
Să văd și pă ceea parte,
Cum-s sfinții *pă la spate* ?....

— Ce cauți p'acolo, măi ?
Nu mai căuta ; ci stăi,
Să-ți spun eu, că pă la spate
Nu se vede nici o parte.
Numai fața-î zugrăvită.
Incolo-î închipuită.
Ce-î în față tot se vede;
Ce-î dincolo, taci, și crede.
Pă icóne cu ostași
Se vęd numai ăi fruntași.
Ce-î la spate,-adunătura
Nu se vede ;-așa-î pictura.

— Rămâi sănătos, tătucă !
Zice-ăl dancľű; ș'apoi la fugă!...
Drept la mă-sa se opri,
Și din gură-așa-î grăi :

— Mamă, eu știu zugrăvia.
Că I-am prins negustoria...
Zeu, că știu totă pictura ;
Că *î-am prins apucătura*.
Spune, ce să-ți pictoresc,
Ca să nu zici, că-ți mințesc.

— Fă, mămucă, zugrăvaș,
Zugravaș dăla oraș,
Cum te face Dumnezeu
Impărat cu antereu!
Puiu mami, ce împărat
Cu nădragi roșii 'mbrăcat.
Fă, cum ómeniî te-apucă
Dă urechi, ca să te ducă
Drept în capu mesii sus,
Purcei fripti unde ți-au pus.
Fă, cum stau ăllalți țigani
La ușe cu ăi golani.
Iar pă danciî ăi mărunți
P'afară, *de tot desculți*.
Aste când le-ai zugrăvit,
Am să te *mântânc prăjit*.

Al danciū ia cenușe, scrum,
Face-ungros vâlvoū de *fum...*

— Haide, mamă, și privește,
Să veđi, cum se pictorește.
Iată-mă, mamă, 'mpărat,
Cu nădragī roșii 'mbrăcat.
Iacă'n capu mesii-s io.
Purcei fripți, și urdă, zo !

Stanca cu drag mi-l privi,
Și din gură-așa grăi:

— Măi, eu nu vėd chiar nimic.
Luminéză-mă un pic.
Tu nimic n'ał zugrăvit.
Numai scrum ał muruit.
Vâlvoū dă fum vėd d'a valma;
Tu ca 'mpărat nicī ca'n palma.

Mândru pictorul privi;
Și din gură-așa grăi:
— Tot e bine *aședat* :
Purcei, urdă, io 'mpărat.

Pă ici danciĭ golășei.
Io dincolo, 'ntre pucei.
Tu veđi cenușe și scrum.
Tóte's dincolo dă fum.

DANCIU CU «LITURGHIA»

In ziua de Sfântu Petru,
Danciu chemat de-un cumătru,
La biserică se duce,
O liturghie s'apuce,
Chiamă și p'un puț de cióră,
S'apuce-o liturghióră.
Sosind cu dănciuc cu tot,
Se și rógă dă preot :

— Părințele, dă-mi și mie
O prea sfântă liturghie,
S'un puț dănciucului meu;
Că ți-a plăti Dumnezeu.

— Da nu mai am, zeu, nici una.
E târziu; veniți la luna.

— Trimete, Sfinte Părinte,
Pă *sfântu dascal*, ș'a *prinde*
O liturghióră mică;
Măcar cât o rățulică.
(De n'a fi cât o purcică).
Ș'un liturghiu mititel,
Cătu-i un puțu dă purcel.

Preotul mi-l ascultă,
Și din gură cuvântă:

-- Sfinte dascal, să te duci,
Să prindî printre cărăbuși
O liturghie bălțată,
Care-a fi mai *cornorată*.
Ș'o puică mai mititică,
Cam tocmai cât o purcică.

Strigă Danciu:

Ieși, și —prinde
O liturghióră, sfinte;

De n'a fi cât un porcuț;
Macar cât un purecuț.
Puică, nu cât un pureel;
Macar cât un puricel.

Prinde sfântu dascal două
«Liturghiă»... cât niște ouă;
Oună *negre*, 'naripate;
Și cu *córne rămurate*.
La sfântul preot le-aduse.
Dancilor în pumni le puse.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Dar dănciucu cel mai mic
Simțind, că-l *pișcă* un pic,
Cântă:

— *Aghios — baros !*

Liturghios *mișcoros !*
Mușcoros vanghelios !

Dară danciu ăl bătrân,
La cap minteos și hapsîn,
Stringe-a liturghie tare
La nas, că ce miros are ?

Liturghia danciului
Hași! de vârful nasului
Cu-ale córne rămurite,
Cu cârlige ascușite...

Scutură ăl danciu de nas,
Sbierând:

— «Liturghie! las»!

«Daca-i sfânta, sfânta fie,
«Dar dă nas să nu ma ție!

«Cocârlata liturghie!

«Indrăcita vanghelie.

«Pînă! ș'a dracului să fie!»

DĂNCIUCU LA ȘCOALĂ.

Părintele Teodor,
Dînsus, din satul Mohor,
Prinde p'un danciū plin de smólă,
Și vra să'l ducă la școlă.
Prinde p'un danciū alb dă zgură,
Și-l trage la 'nvățatură;
Să 'nvețe cum *nu* se fură.

Dără danciu ăl bătrân, —
Cap ruginit și ciapcâu,
El popii în drum îi ieșe;
Și 'ncepe-a'î striga cât șase;

— *Mărria Ta! sfînt părinte,*
Ie 'n sémă douē cuvinte;

Nu'mi duce pă danciu meu,
Gândește la Dumnezeu...
C'am să-î dau io învațatură;
Am să-î spun, *când* nu se *fură*.

Popa pă danciu nu-l lăsa;
Ci de mână mi-l ducea.

— *Sfînt părinte* Todirel,
Lasă-mi p'ăl danciu parpangel!...

.....
Părinte Tódere, lasă,
Să-mi vie dănciucu-acasă!

BCU Cluj / Central University Library Cluj

.....
Jupân Tóder, lasă-ăl puîu,
Că la potroporp te spuîu!

.....
Popă Tódere, nu l lași?
Să-ți dau o rôtă dă caș!

.....
Măi Tódere-afurisit,
Dă Dumnezeu urgisit,
Trăsni-te-ar azi Dumnezeu,
Că-mi iaî tu pă danciul meu.—

Dănciulică, tu te duci,...
La nópte-acasă să-mi fugi,
Să *nu* vii *cu mâna gólă*,—
Macar *cu-un capac dă ólá*.
Barîm *cu-astă pricopsală*
Să mi *te-alegi dă la școlă*.

CÂND ERA PUȘCA PIȘTOLANDRU.

Fură Danciu 'n zări de stele
Pușcă lungă cu oțele.

BCU Cluj Dar l'așa negustorie,

Fu găbjit de 'mpărăție,

Ș'apoi dat la pușcărie;

D'acolo 'n tîrbunărie,

Drept la judecătorie.

Așteptând el, așteptând,

Până să vie la rând,

Vede cum p'un român iau,

Și la judecată'l dau,

Că de ce-a furat un bou?

Că-î păcat să furî ș'un ou.

Și-acel român mai 'nainte
A răspuns (fórté cuminte):
«Boul eu nu l'am furat;
«Ci chiar nașu mi-la dat,
«Pe când era 'ncă vițel,
Vițeluș prea mititel.
Bou chiar eu mi-l am *crescut*.
Bou *așa* eu am avut.
Vine-acuma la rând Danciu
Al din jos dă pă la Panciu.
El apoi le-a arătat,
Câtă minte a 'nvățat

— De ce-ai furat Danciule,
Pușca ? măi tálharule!

— Ma iertați, ca nu-s talhar,
Domnișor dă Târbunar;
Pușca lunga n'am furato;
Ci chiar *nașu meu* mi-a dato;
Pă când era 'ncă vițel,
Vițeluș prea mititel,

(Asta!) era piștolandru
De la tetea *Șterpeleandru*.
Și—*bou* eu mi-l *am crescut*;
Bou așa eu am avut;
Asta!) eu mi 'l-*am crescut*,
Până pușcă s'a *făcut*...

UNGURUL TOVARĂȘ LA MÂNCARE

Intr'o bună zi de vară,
La drum amândouă plecară,^{luj}
Badea Stanciu ăl bătrîn,
Și cu Ianoș ăl ciapcân.

In acea călătorie
Pus-au ei tovarășie,
Să fie cu direptate
Ba chiar cu frățietate
La bătut și la mîncate.

La mijlocul drumului,
La sfințitul sórelui,

Ei aud la pân-tece
D'ale fόμεi cântece.
S'aude-o ciorovăială,
D'ale fόμεi voroveală,
Lat de fόμε ș'oboseală
Țice Stanciu :-- Măi, mi-î dor
De un *cocoș cam grăsușor!*
Mor, de no-î mânca din borș
Piept și spate de cocoș.

Jupâneasă crâșmăriță,
Iacă un leu și o leiță;
Taie ăl mal gras cocoș,
Și mi-l fierbe-acum cu borș.
Crâșmărița toarnă borș,
Și fierbe într'însu-un cocoș.
Iaca Stanciu ăl bătrîn,
Și Ianoș ăl cu ciapcân,
Lângă strachină se pun
Și s'apucă d'ăl borș bun,
Stanciu zama întâiū mânca
Ianuș carnea apuca.

Dară Stanciū ăl bătrîn,

Vedând ce face-âl ciapcân
A-î zice *se ruşina*.
Să împartă drept carnea,
Cum-î sfânta *direptate*,
Şi tocmai *frăţietate*.
Şi dice cu socoteală,
Doar ar face pricopseală:

— *Nu te teme Ianoş, bre,*
Sorbî şi zamă câtă-î vre.

Zice Ianoş cu frăţie:

— *Borşu tot ţi-l las eu ţie.*

Lacom nu's; ci-s umilit.

Şi cu carne-s mulţumit.

Cu carne m'oiu necăji,

Şi de zamă m'oiu lipsi.

Stanciu acum se stăpâni,

Dar jură şi hotărî

Să nu se întovărăşască

Pă frăţie *ianoşască*,

Direptate măghiărească.

CIOARA PĂ INCONGIUR

P'un gunoiu dă lângă'o poartă
Dă un danciū d'o cioară mórtă.
El nu se putu opri,
Până n'o va *prohodi*.

— Cum s'o las ia părăsită,
Să piară neprohodită?
O ridică d'o aripă,
Ș'o și prohodește 'n pripă:

— Of! saraca *oare-ce*,
Cum te-a mușcat nu știū ce!
Da tu ce ești?—*Știu eu, ce...*
I-aș zice *curcă...*
Mă cam încurecă!

Iaş ȃice *curcan*...
Seamănă a *corbuşlean* !...
Iaş ȃice *găină*...
Nu seamănă la splină!
Nici nu-  bună cu sm nt n .
I-aş  ȃice *raţă*...
Prea e 'mbrăcată 'n negreaţ !
Da *p  'ncongiur* ȃice-i-voi:
Turturică de gunoi .

CAPUL ESTE CE ESTE

Pe cel câmp întins și lat,
Merge danciul supărat...
Când ajunge la o clae,
Nu știu, de fîn orî de pae,
In ea c'un culcuș scobit,
Pentru oamenii de dormit,
Num'aude o dată: «*Miauuu!*»
Țipă și el: «*Hauliauuu!*»
Mai aude-o dată; «*Morrr!*»
Țipă și el: «*Mamă mor!*»

«Unde să *m'ascund* acum ?
«Că mă face odată scrum.

«Că'i chiar *dracul* ăl bătrîn!
«Să m'ascund aici în fîn,
«Să m'ascund aici în clae,
«C'o fi de fîn orî de pae,
«In culcuş ascunde-m'asă,
«Că'i cât pântr'un uriaş...
«Da'mi ascund eă *numai capu*,
«*Alelalte las la dracu!*
«*Capu el* păzit să fie!
«Muşte dracul din călcăe!

ȚIGANUL-CĂLDARE

Intr'o seară, ce gândi,—
Sta *Pitanu*, și pândi,
Până badea Ion ieși,
Și plecă; atunci apoi
Țuști! în casă ăl cioroïu;
Haț! căldarea dă la grindă,
—Aulfo! scârț! ușa la tindă
—Ce ma fac?... *să nu-l bat?*
Zvîrr! căldarea drept sub pat.
Labele mi-și repezi
Sus p'o laiță sări.
Hop! *la grindă sus* zbură,
De ea chiar se spânzură,

La ea mi se ghemui,
Par'că *el căldare ar-fi*,
Era alb ăl căpcăun
Drept ca și-un fund dă ciauun.
Incovăiat dă spinare,
Iera curat o căldare.

Hop! badea *Ion*, hărțăgos;
Nu știu de ce mânios...
Sare cu un băț cam gros
Nodoros și citoros,
Poc! cu măciuca 'n *ciaun*;
In *ciaun* de căpcăun;
Pocaï poc!

Căldarea : Tonc!
—*Tonc!* ăl fund; tot *toncaï tonc!*
Toncaï, tonc! și *tottoronc!*

. . . . .
Pocaï poc!... și nu sfârși,
Până ce nu-mi obosi.

Când apoi mi s'a culcat,
Căldarea-afară-a zburat.

Și zburând făgădui,
Că *ciaun* el n'a mai fi!
Și se jură:—«Ia-mă, drace
Când *căldare* m'oi mai face.»

PLOI CU APĂ

Iaca-î noapte *'ntunecată*,
Iacă luna-î *mai culcată*.
Sus pă culmea gardului,
Pă muchea zaplazului,
Ce corb șade cucuiat ?
In *vârf de par* înălțat?...
Danciu-î, cu o traistă lată,
Goală, dă gât atârnată.
Bate-un vânt cam îndesat
Danciu 'n *grădină a picat*.

. . . . .
Al vânt pă când obosi,
Când nici prin gând nu-î trăsni,

Danciu, hop! se pomenește,
Cineva că mi-l trezește,
Și mi-l ia la întrebate,
Din scurt, nu cu vorbe late:

—Ce-ai cătat *păst'ăl gard*, mo?

—Am *gândit* că-î *drumu*, zo!

—*La ceapă* de ce-ai intrat?

—*Vântul* pă sus m'a suflat.

—*Mâna* 'n ceapă de ce-ai pus?

—M'am *ținut* să nu zbor sus.

—*Așezată, îndesată,*

Ciapa 'n *traista* ta ce cată?...

—*Asta-î* asta... *Asta-î* dracu...

Asta are să-mi rupă capu...

Stăi! de multe *ploi* cu apă

Cresc 'n *traist'*atâta ceapă !...

TOPORUL FURAT

Multă vorbă, gălăgie
Ieri la judecătorie,
C'un țigan adus legat
Pentr'un topor de furat
Pentr'o bardă blăstămată,
De la Stan la Danciu—mutată,
Și la Danciu 'n pod—uitată.

Dar țiganu dracului,—
Bun dă fundu iadului,—
Se răstea la ăl român,
Cu graiū aprig și ciapcân:

—Da ce-atâta ciorabar
Pentr'o bardă dă topor ?

Ce-m umblați cu-atâta sfadă
Pentru'un topor, pentr'o bardă ?
Stane, -- *a ta-î ?*

— Da.

— Na-ți-o!

Fuga saî, și iați-o.

Cum, de *nu ți-a fost rușine,*
S'o lași chiar *în pod la mine ?*
Spune-acum, nu-ți *șade rău*
C'o *lăsași în podu meu ?...*

S'A ȚINUT DE VÎNT

Alaltă-ierî mai spre prânz,
Aleargă-ăl dancîu dup'un mânz.
Fuge dup'un puîu dă iapă,
Ce pe la bălți mi s'adapă,
Ca să și-l împrietenească
Ca să nu-l mai rătăciască,
Și să nu-l mai prăpădescă
Pă la ieslea grajdului,
Grajdului stăpânului.

Pă un vîrf dă deal înalt
Până la nuorî urcat,
O vîntósă se stârnește,
Ș'apoî crește, se 'ndesește;

De cređi că acuși mi-l zvârle
În prăpăstii în fund de gârle.
Lasă'n pagubă p'ăl mânz.
Uită de tot și de prânz.
Când vântoșa mi-l izbește,
Și de pământ mi-l trânteste.
Cu mânila el dând pă sus,
Când să șadă jos l'a pus.

—Danciule, cum ai făcut,
În prăpăstie de n'ai căzut?
Cum și de ce te-ai ținut?

—Să-ți spun, de ce nu cădui,
Căci cu două mă ținui:
Cu unghiile dă vânt,
Cu șederea dă pământ.

UNGURIÎ DIN ȘARACȘOR

Șaracșor e numai sat,
Ș'unguriî s'aũ săturat
D'așa viață hapsână
Fără târg de săptămână.
Vrau să fie Șaracșor
Nu tot sat, ci târgușor.

Trimit ei deputăție
Sus în Beciũ la 'mpărăție,
La crăiasa Maria
Maria Terezia.

—Dómnă, ș'a nóstră crăiasă,
Marie Treză 'mpărăteasă,

Fă, ca satu Șarașor
De azi să fie târgușor.
S'avem târg de săptămână,
Că ni-o fi mai îndemână.

Maria Treza se 'ndură,
Și la mână cărți le dă:
Că de-acuma Șarașor
Nu-i tot sat, ci-i târgușor.
Că-n fișcare săptămână
Marți e târg și voc bună.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Spun cei soli, că Șarașor
De azi nu-i sat, ci târgușor.
Holărăsc Șarașoreni,
Ca'n lume târgușoreni.
Să roge pă cea crăiasă,
Să vie într'o Ți aleasă
Până'n târgușoru lor,
Lăudatul Șarașor.
Ca să-i facă o sərbătore,
Că li-i bine-făcătore.

Clopotele să-î răsune,
Tunurile'n deal să-î tune.

Iar în urma carului
Să-î stea «gura satului»;
Să-i strige cât va putea:
Vivat Maria Trezia!

Că de-acuma Saracșor
Nu-î tot sat, ci-î târgușor!

Că'n fișcare săptămână
Marți e târg și voe bună!

Vivat, vivat și iar vivat!

Că nu mai trăim în sat!

.....
Sórele 'n cer strălucește!

Maria Treza că sosește!

Clopotele'n turn răsună,

Tunurile 'n deal mi-î tună!

Strigă toți târgușoreni!

Ura! toți șaracșoreni!

Dară 'n capu carului

Zbiară «gura-satului:

—«Mulți ani vivat—Șarașor!
«Maria Treza-î târgușor!
«Că 'n fișcare săptămână
«E tot Marți,—și voe bună.
«Vivat! vivat și iar vivat!
«Că d'acum trăim în sat!

PLOCONUL DE LAPTE ACRU

Sfătuitu-s'aŭ țiganiŭ,
Să nu șadă ca golaniŭ,
Fără plocon de 'nchinare
La ispravnicu cel mare.

Toți ei lapte c'aŭ cărat
De pe unde aŭ... cumpărat.
Și într'o puțină l'aŭ dat.
Al chișleag era cam mult;
Că ajungea el până în fund!

Ei de drum mi s'au gătit
Și cu putina-au pornit,
Să-I ducă de sfântu-Ion

De la neamul Farraon
De chişleag straşnic plocon,
La Marial Sa domnese
Ist-prav-nic împărătesc.

Ajung la-ale curţi domneşti,
Cu tunuri împărăteşti.
Lasă ei putina 'n tindă;
Şi'n clănţănărie intră
Intră la Marial Sa.
Balabaşa 'ncepe-aşa!

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Ce-am adus, Marial Ta ?
Adus-am, ia, putina,
Putina cu lapte acru
Că n'are vr'un preţ cât patru.
Lapte acru d'ăl vîrtos,
Că nu-î preţu sus, ci-î jos.

— Cât de sus e astă-zî, măi,
Laptele ăl acru ?—

— Stăi!

Ca io mi-ți arăt,
Până unde-î; o să ved...

Iese el din clănțarie...
Toți așteptă, ca să vie.
Se și întorce el îndată.
Și se miră lumea totă.

Pă nădragi tot lapte acru,
Ce curgînd, năcrește pragu.
Lapte acru de chișleag...
De-î ieși vestea 'n vileag...
Lapte acru din călcâe
Până sus la hele brăe.
El din gură cuvînta:

— Mă întrebaî, Marial ta,
Pân' la briu ajunge, ia!

LIMBA NEMȚIASCĂ

Țipă-un ungur îndrăcit:

— Of! ce limba furisit!

Limba nemțest! că'n — eam tut

Vorba tut cu *r* făcut!

Cum de peldo: Gott și mit

Tot cu *r*; — limb' furisit!

ȚIGANU LA LĂSATUL DE CARNE

La lăsata cea de carne,
Inghiți ăl danciū marmane.
De păstrămuri și plăcinte,
Șapte anī de-a ține minte.
Dară când nu mai putea,
Două piciorage ia.
Le legă c'o ațișoră;
Intră singur în cămară.
Ușa bine-o așeză,
Și să dórma se culcă.

A doua zi, 'n sfântul post,
Să vedeți numaī, ce rost.
Mi-și făcu ăl danciū; — că strigă

Cătră Cióra lui iubită
Ascultă iubită Cióră!
Scóte-mi astă ațișoră
Dintre dinți. Te miri tu bine!
Haï, mănâncă șuncī cu mine.
Amândouē le-am mânca;
Eu apoï te-oï lumina,
C'am dormit cu ața 'n dinți...
— Măï, da nu te temi d'ăi sfinți.
Carnea ? Are asta-un rost ?

— Mâncă-le 'ntăi tu cu mine,
Tóte; și ne-a fi dă bine Cluj
După ce le vom sfârși,
Rostu ți-oï destăinui.

Ăle șuncī le desfăcură,
Și le cără tóte 'ngură.
Cióra sfârșind mai degrabă
Se grăbește, de întrébă:

— Cu ață de ce-aï legat
Piciorógele' ș'aï stat

Cu ața 'ntre dinți, ș'așa
Ai dormit, în dinți cu ea ?
— Cióră fă, văzând io-asară,
Pă-ăl sfânt dascal ici p'afară,
Eu zmerit l-am întrebat:
— Sfinte dascal, dă-mi un sfat;
Dormind noi păziți d'ăi sfinți
Cu ceva aninat în dinți,
Cărnuri, ș'alte, are-un rost ?...
A doua zi 'n sfântu post
P'ale de le-am înghițit,
Nu cum-va ne-om nesfinți ? ...
— Ce-a zis sfântu dascal ?

-- Tóte.

De p'ntre dinți aninate
Le puteți voi înghiți,
Și nimic nu veți păți.
Și nici că v'eti nesfinți
Înghițind ce-avem la dinți,
Ne-ar ierta jupâniș sfinți.

MUSCA PE NASU CADIULUI

Vine-mî un turc negustor
La cadiu-judecător:

— Măria-Ta, domn cadiu
Eu la judecată viu.
Că io-s negustor de miere.
Și ți-oî da or-ce mi-î cere,
Scapă-mă numai de muște,
Carî vrau sufletul să-mî mușce.
Că-mî mănâncă tótă mierea
De-mî prăpădesc tótă averea.

Zise-î ăl judecător:

— Măi, jupâne negustor,

Na-ți un zapis scris la mână,
Că or când ti-a fi 'ndămână,
Să dai în muște un jap!
Unde le prinși, poc! în cap!
Bine vorba nu sfârșește,
Trose! cu-un pumn se pomenește
Ăl cadu, dar drept în nas;
Ca uimit el mi-a rămas.
Negustoru-i zise 'n fugă:
— Ucisei pe 'ntâia muscă!

OPT PORȚII DE SOS

Intră-un danciū la un crășmar,
Chiar cu-o tufă 'n buzunar;
Dar eu-o fόμε cât o casă,
Și se pune la o masă.

— Jupânesă crășmăriță,
Ce-mî dai d'un leu ș'o leiță ?
Măi, jupâne crășmaraș,
Plăcintele mânca-ți-aș!...
Ce-ai să-mî dai ? cât să-ți plătesc ?
Și să te și pomenesc!...
Cătu-i ăl chișleag ¹⁾ și urda ?

---

¹⁾ Un fel de lapte acru.

—Urda-î scumpă, că-î diu Turda.
Dar chişleagu-î de la vaci;
Porţióra doî pitaci.

— Aî friptură dă curcan ?

— Am. — Trei lei ş'un leuşcan.

— Da porţia dă răţuşcă ?

— Un leu numai ş'o leuşcă.

— Dar porţia dă puiū fript ?

— Trei, patru lei de argint.

— Aî rasol d'ăl boeresc ?

— Am. — Un leu împărătesc.

— La rasol nu dai şi sos ?

Cum la toţi boeriî-a fost.

— Dau. Sos, pâne, făr' de bani,

La boeri şi la golanî.

Ce să-ţi dau ? Alesu-ţi-ai ?

— Iată, ce-am ales: să-mi dai,—

Ca să ne 'mpăcăm mai bine;
Să n'ai socoteli cu mine,
S'am pă astăzi și pă mâni:
Sos — opt porții; și opt pânî.

BINE ȘI RĂU

Sare danciu dăla cort
Urlând: — Valeu tata-î mort!
Mai bine crapam chiar io!
Ba ferească Dumnezo!
Vin parinte prahodește;
Că ți-am plăti romanește.
Zice popa: Rău prea rău!
Mângâe' v'ar Dumnețeu!

— Rău, prea sfinte, și nici prea.

— Cum măi cióră ?

— Iacc'așa:

Că ne-a rămas prin grădini
Varză atâtea căpățini.

— Atunci bine, zic și eu

Bine făcu Dumnezeu.

Făcu bine, și nici prea.

— Cum măi cióră?

— Iacc'ășa:

Că-mi vin porcii, și-o mâncă

Crăpat-ar fi toți de brâncă!

Sfântu iar: — Atuncia rău

Mângâe'v'ar Dumnezeu!

Rău, prea sfinte, și nici prea,

— Cum măi drace?

— Iacc'ășa:

Că tot prindem câte un porc,

Și fript îl mâncăm în cort.

— Atunci bine, zic și eu

Bine făcu Dumnezeu.

— Făcu bine, și nici prea.

— Cum, măi cióră?

— Iacc'ășa:

Că românii sar cu par, u,

Și-mi dau próscă'n lingurari.

Și ne fac tot corb! și cióră!
Próscă fac, și ne omórá,
Așa-an ucis p'al meu tată.
Da-lear Dumneḑeu rėsplată!

• • • • •

Vin parinte-l prahodește
Că ți-om plati romanește

VIN LA MASĂ, ȚIGANE

- Vin la masă, măi țigane!
- Aș veni; — mă tem cocóne...
- Vin la masă, danciule!
- Dacă mă tem, Domnule!
- Vin la masă, ia colea!
- Da mă tem, Mărial Ta.....

Adă, cióră, vin acum!
Că te fac odată scrum!
Și te fac chisăliță,
Și te dau la prepeliță.

ȚIGANUL GRĂBIT

In țara ursarilor
Cuibu găinarilor.
Ieșit-a ieri vestea 'n sat,
Cănt'r'un loc cam depărtat,
O comóră-î de — luat; —
Păst'un deal ș'o vale 'n șes
C'ar fi ceva de — cules: —
Intr'o țarină — uitați,
Sacî cu cartofe 'ndesați.

Sar-îmî șepte dancî călare,
Și pornesc în góna mare,
P'ăi sacî acasă să-î tragă;
Ca nu alții să-î întreacă....

Tetea-abia c'adouazi
Să plece se 'nvrednici.
Și 'ndemnat de grabă mare,
Pleacă și el tot călare,
De la cort din préjma moriș,
P'un cal murg ce sparge nourii.
La marginea drumului
Hop! pe șaua murgului
Sare 'n șé; da 'ndată sare
Chiar lângă urechi călare,
Sus pe cóma murgului,
Drept pe capu gâtului.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

— Da ce făcuși, măi țigane?
-- Da ce făcuși, măi ghiorlane?
— Săriși șaua murgului!
Și pe virfu gâtului
Te așezăși de drum călare!
Ce-î și asta? Ce mâncare?
— Iacca, dă ce-așa m'am pus:
Că ceilalți dă ieri s'au dus.
Stând pe șé 'n așa drum lung
Io cum să pot să-I ajung?

Stând numai pă şe, te întreb:
Cum putere-aș să-î întrec ?
Dară minte-î mintea mea:
Sbor înainte dă șé!
Ș'așa fac mai bună treabă:
C'am să-î întrec mai degrabă!
Și mai iute fac ispravă:
Că prind singur prada 'ntreagă.

N'AVURĂ PE UNDE TRECE

In Londra, oraș vestit,
Pe un drum larg și petruit,
Unde ți-î drag de viață,
Iată, că 'ntr'io dimineață
Vin doi engleji prea grăbiți,
De dimineață porniți,
Unu dinspre răsărit,
Alergând înspre — asfințit;
Ș'unul dintre asfințit,
Câlcând înspre răsărit.
Unul cu dreapta înspre deal
Iar cu stânga înspre mal,
Altul cu dreapta 'nspre mal,
Și cu stânga înspre deal.

Față 'n față se brodiră.
Ș'amândoi mai se ciocniră.
Unul de altul. Se încercară,
Să treacă; deci ridicară
Unul piciorul cel stâng,
Celalalt pe dreptul, vrënd
Ș'unul ș'altul ca să treacă.
D'ășa planul li se 'nneacă;
Căci porneau într'un noroc,
Amândoi p'același loc!
Ș'acu dómne, ce să facă?
Căci nu putură să treacă

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Cercă unul mai cu zor,
Dă cu celalalt picior,
Care era dinspre deal,
Celalalt fiind înspre mal!
Să pășească înainte
Dară ce-i? O, dómne sfinte!
Tot în același minut
Celalalt tot asta a vrut
S'o facă. Ș'ășa ce vru
Unul măcar nu putu

Dau iar cu cel dinspre mal,
Apoi cu cel dinspre deal
Ș'apoi iară, ș'apoi iară.....
Unul p'altu 'mpedecară.....
Căci în fie-care dată.
Amândoi dau tot deodată,
Acu în partea dinspre mal,
Plecați acu înspre deal,
Și iar deodată 'nspre mal...
Inspre deal...
Inspre mal...
Ș'inspre mal...
Ș'inspre deal...

. . . . .
. . . . .

Intr'un târziu, osteniți,
Asudați și necăjiți,
Ei de-odată se opresc.
Ș'unul p'altul se privesc.
Ochi în ochi își oglindesc,
Amândoi nici că'mi crâcnesc.
Stau ca niște ómenî muți,
Ori de lemn par' că-s făcuți.

. . . . .

Cam târziu iar fie-care
Caută prin buzunare,
Ș'amândoî gazete scot
Late, ba late de tot.
Le despătură, le 'ntind,
Și le citesc rînd cu rînd.

. . . . .

Cînd ajung la jumătate,
Amândoî se rîgă 'n parte:
— Cînd cetitul vei sfârși,
Să mi-o dai și mie aci;
S'o cetesc; și dacă-î vra,
Ți-o voiŭ da și eu p'a mea.
-- Bine respund amândoî
Iarăși tot-odată. -- Apoi
Iar s'aștern ei pe cetit,
Până ce-odată, au sfârșit. —
Le schimbară și cetiră...

. . . . .
Până ce nu le sfârșiră.

Când cetitul mi-l sfârșesc,
Fără-o vorbă se grăbesc,
Gazetile și le dau
Înapoi. Și 'ndată iau
Tălpășița înapoi,
Înspre-acasă, amândoi.
Cel venit spre răsărit
Se 'ntorce spre asfințit
Cel pornit spre asfințit
Înapoi spre răsărit
Și gândesc, tăcând cât zece:
N'avurăm, pe unde trece!

ȚIGANUL IN AJUNUL CRĂCIUNULUI

Cu greu danciu postu-a dus,
Pân' la Crăciun a ajuns.
N'a ajuns drept la crăciun,
Ci numai la sfânt — Ajun.

El în pod că se sui,
In pod cu drag mi-ș privi
Patru picióre de porc,
Cu unghiile cu tot.
Un coș dă cârnați d'ăi fripți
Din alte poduri găbjiți
Ș'apoî la cia pișcă grasă
Adusă pă după casă,

Ș'un caș muchi în patru dulce,
Care cam cu greu s'aduce....

Tóte-acestea sfinte daruri
Cărate dă peste déluri
S'apucă să le mănânce,
Ca stând mult să nu se strice.
Pe rând le 'nghite pe tóte;
Să știți, că ș'așa se póte.

Când din căsulean înghite,
Scârț! și ușa se deschide.
Intră nașul și-î și strigă:
Măi, da ce faci? Nu ți-e frică?
Dă Dumnezeu bun și sfântul,
Care a zidit tot pământul?
Nu veți că-î Sfântu Ajun?
Și 'ncă nu-î Sfântu Crăciun.

— Cumetre. — Adicățile

Ce-ai să mai ții și tu bre?
Stăi, să judecăm odată,
Să spuc și lumea tótă:

Scurt și pă 'nțeleș,
Drept și fără vers:
Ce-î ajunul ?...
Ce-î crăciunul ?...
Ce gândești tu, filosofe ?
Ce-î cârnați ? și ce-s cartófe ?
Tóte trec,
Și se petrec....

ȚIGANUL ÎN FAȚA DUȘMANULUI

Iaca óstea turcului,
Cu óstea creștinului,
Față 'n față mi-și sosiră,
Rândurî drepte mi se înșiră.
Unu și unu se ochesc,
Și 'n gând mai se prohodesc;
Căci d'acuma păst'o clipă
Au să se iee de chică.
Unu l'altu 'n cap să-și sară,
Să se dea din lume-afară...

Danciu-acasă lingurar,
La óste-î mămligar,

Dă-l chemă ađi ăl căprar,
Să-și ochiască vr'o trei turei
Cu hangiare și papuci.
Sări el pă ei să-ı omóre,
Orı pă ei el să-ı dobóre.

Dă cu ochii el de turei
Cu hangiare, cu papuci
Incep a-ı juca chiar dinții,
De mi-se spăriau chiar 'sfinții!
Rótă face el din ochi,
Cătând tufe-orı macar gropi...
Când din clănțanit slăbește,
A 'ntreba chiar îndrăznește:
Și ăice ăi lingurar:

— Aman, domnule căprar,
Arată-mi, care-ı al meu,
Resplăti-ți-ar Dumneđeu!
— Ce-al tđu ? męi lingurare,
— Turcul meu, jupân căprare.
— Cum al tđu, măi mămăliga ?
— Pă care să-l strıng, dă chică,
Și să-l omor fără frică.

— Da ce ai de gând să-î faci ?
Căci nici ei nu sunt chiar draci
In el cu milă să dai
Când cu el de piept te iaî.

— Că chiar așa gând am eu,
Că gândesc la Dumneḃeu...
Cum să-l fac sermanul, scrum
Chiar vrau să mă 'mpac d'acum
Căci nu-mî făcu nici un rău,
D'acea nu-î maî fac nici eu
Şi mi-o plăti Dumneḃeu.

COPILUL ĂL MAI CURĂȚEL

Coconașii unui domn
Cu danciul lui Faraon
Tótă ziua stau pe câmp,
Tot jucând și hăulind.
Coconașii-s curățeî.
Dară nici unu din ei
Nu-î ca danciul hăl smolit,
Strâmb, vâlvoiă, pârlit, mânjit,
Descult, cu glod îmbrăcat;
Peste brâu cu teiă legat.

Iese domnul la cerdac,
Dă lui tetea un colaç.
Zicënd:

— Acest colăcel
Dă-l la cel mai cumișel,
Mai spălat, mai curățit; —
Să 'nvețe toți de la el.

— Înțeleg, Măria Ta.
Zice Danciu, îl voi da...
Și sosind cu ăl colac
Chiamă p'al său pui de drac.
Zicând:

— Na-ți mo, puiule,
Șa-l meu trandafirule;
Că tu ești mai curățel,
Spălățel și parpangel;
Că pă tine eu te 'mbrac,
C'alt-fel ai fi ca și-un drac.
Papă colacu, cu mine,
Să 'nvețe toți de la tine.

DANCIU IMPĂRAT

Intr'o ȕi de iarmaroc,
Fură danciu dintr'un loc
Cizme, țuică, dolman, Library Cluj
«Forma» chiar de căpitan;
Pistóle, chipiu, nădragi.
Strînge tot el în desagi.
Sabia pă sub ilic,
Sub ilic d'un irmilic.
Dă pistólele 'n turétcă,
Ca de rîs să nu mi-l facă
Și la altul să nu trecă...

Trece-apoi la o pădure,
Tóte să nu i-le fure,

Iute se 'mbrăcă ăl țigan,
De jurai că-î căpitan,

Zbóră sus el p'un stejar.
Hop! sub el un harmăsar
De stejar să scărpina...
Danciu-țop! pă șea-î pică.
Ca să stea, fî trage-un pinten,
Armăсарu-apucă sprinten,
Și mi-l scóte la ivélă...
Căpitanu 'nnótă 'n fală!..

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Ca el nu-î nici împăratu!
Ba, dĕu nici chiar suprefectu.
Cu el nu s'a mĕsura,
C'apoî peste dracu-o da!
Că pe unde el sărea,
Colbu 'n nourî se 'nnălța.
Bróștele orăcăiau,
Pisicile miorlaiau,
Peștii 'n băltă-amar tăceau!
Sabia cea mare-a lui
Ca cuțitul Domnului.

Aprigu-armăsar al lui
Păunașul codrului,
Zice el:

— Io-acuma 's domn,
Impărrat și Farraon!
Iar el, ajuns Impărat,
Știți, de ce s'a apucat,
Pă tată-su-a spânzurat.

Dar în capul satului,
Pă la crucea drumului,
Un român el c'a 'ntâlnit.
Să stee i-a poruncit:

— Măi române, ce nu stai ?
Orî nu veți, că vine-un crai ?
Da bine că te 'ntâlnesc;
Iată ce-io-ți poruncesc:
Șoreci șapte numărați,
Tu să-mi prindî, să-î legi c'un lanț.
Că de nu mi-î asculta,
Capu eu ți-l oiă tăia,

Ș'o fi vaî dă pielea ta
In tótă viața ta...
Prinde-mî șóreci tocmai șépte,
Și să-î legi toți peste spete.

Ăl român sărind de frică,
Ce putea face ? Nimică,
El se și porni pă câmp,
Șóreci șapte căutând,
Și-î și prinse prea curând.

După ce i-a numărat,
Pă toți dă codi i-a legat,
Păst'un băț desagi i-a pus,
Drept la 'mpăratul i-a dus.

Impăratul nu-î primi,
Ci din gură-așa grăi:

— Imbracăte 'n locul meu,
Și să 'ncelecî p'ăst cal-zmeu,
Să vėd cum îmi șade domn,
Impărrat și Farraon.

Ăl român l'a ascultat,
In haine-î s'a 'mbrăcat,
Cu cizme-î s'a 'ncălțat,
Cu sabia i s'a 'ncins,
Chipiul pe cap l'a pus,
Și pă zmeu a 'ncălicat,
Ș'a zis hăluî împărat:

— Veđi tu astă săbióră ?
«Mârc» să nu-mi đicî, puiú de cióră ;
Veđi tu hăști șóreci toți șepte,
Dă m-aî pus să-î leg de spete
Să-î înghiți pă toți aci!
Te taiú, una de-î crăcni!

Ce putea acum ăl domn
Impărat și Faraon ?
Căci drept i s'a măsurat,
Precum el s'a fost purtat.
Ascultă... orî cât de domn,
Impărat și Faraon.
După ce mi-a ascultat,
El din gură a cuvêntat:

— Dă o raită p'a câmpie,
Fă ca 'ntr'o colindărie,
Să ved cum îmi şade mie,
Călare 'n împărăție.

— Iaca dau o raită 'n sus
Şi 'napoi, — precum mi-ai spus.
Pastă hele câmpuri verđi
Ca 'n oglindă ai să te veđi.

Şi românul se porneşte,
Dar Faraon îl priveşte,
Şi tot ădice cu mândrie: Cluj
— Iac' așa, îmi şade mie!
Ca şa-î la împărăție
Iată-l acum pă colo;...
Iată-l şi mai încolo;...
Ş'o veni pă dincolo...
Iac' așa trec şi că dealul...
Ce minunî fac forma, calul!

. . . . .
Ăl om peste deal trecu,
Ş'apoi nicî se mai veđu.

Farraon de 'mpărăție
N'avu parte să se ție.
Ci rămase după alte
Și cu buzele umflate.
De când ăl român s'a dus,
Imparatu-i ș'ađi desculț.

UNDE-A RĂMAS FIUL ?

Danciule, hăi, ce minune ?
Că tu la închinăciune,
Când vrei cruce ca să-ți faci
Câte unu afară lași!
Când pă tatăl cel Preasfânt,
Ce-a zidit cer și pământ,
Când pă sfântul Fiu al lui,
Când pă Duhul Domnului.
Fă-le 'ntregi, când bați la cruci;
C'alt-fel drept în iad te duci.

— Ia, să 'ncerc Sfinția ta,
Le-aș putea io face, ori ba:

«In numele Tattuluï,
Și-al Sfântu Fiuluï»...
Bună-î asta ?

— Nu-î așa.

Maî cearcă d'al doilea.

«In numele Tattuluï,
Și-al Sfântu Ducculuï»...
Asta-î bună ?

— Nicî asta.

Cearcă, măî, ș'al treilea.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

«In numele Fiuluï,
Și-al Sfântu Ducculuï»...
Bună-î, sfinte ?

— Nicî așa.

Cearcă și d'al patrilea.

«In numele Fiuluï,
Și-al Sfântu Tattuluï»...
Place-ți asta, orî nicî ba ?
— Cearcă, măî, al cincilea.

«In numele Duccului,
Și-al Sfântu Fiului»...

— Asta-i bună ?

— Fórte rea!

Cearcă și p'al șeselea.

«In numele Duccului,
Și-al Sfântu Tattului»...

— Măi, nu-i bună nici asta.

Caci e tot almintrilea.

Ce să fie asta, măi ?

— Știu io, ce drac fi-va. —

— Sta! !

— Stau părrinte.

— Ce să-ți dau,

Cruce tu să-mi bați pă șléu ? ¹⁾

Să-mi bați cruci, ști? cu capac,

C'alt-fel ai să-mi dai d'un drac.

Ce-mi cei ?

— Cartofe un sac.

Cruci opt-deci eu mân! să-ți trag.

---

¹⁾ In tótă regula.

Tóte 'ntregi și cu capac,
Indesate; ca d'un drag.
— Vin dar, mâni. S'aduci și sacu.
Dar de nu-î ști, prindți pe dracu.

Vine mânea. Danciu 'n zori
Se 'mbracă de sărbători,
Ia p'un fiu d'aî sêi cu el,
Pă un fiu mai parpargel.

— Ia, dănciucule, ăst sac;
Că ți-a da tetea colac.

BCU Cluj / Central University Library Cluj
La ușa preotului

Zice el dănciucului:
— Stăi cu sacu ici la ușa,
Lângă cofe. Io m'oi duce —
Inlăuntru. Tu-î intra,
Când din casă te-oî striga.

Intră tetea. Dară sfântul,
Îl și 'ntrebă, iuti, ca gândul:
— Știi să-mi bați la cruci întregi?
Ca, crăpând, la raiu să treci?

Știu, părinte; iat' acum
Am să-ți și arăt chiar, cum:
Mâncăți-ași cartofele,
Să nu uităm vorbele...
S'ajungem și ciorbele...

In Tatălui numelui...
Ș'al Duhului sfântului...
Ba 'n numele Tatălui,
Și-al Sfântu Duccului...
Ș'amin! Domnul mi te ție
D'acum și până 'n vecie!...

BCU Cluj / Central University Library Cluj

— Cum, ți-l crucea ? Tatului ?
Ș'apoi numai Duhului ?
Num' atâta-mi învățași ?
Da p'ăl fiu unde-l lăsăși ?
— Sfinte, de cuvânt să fiu,
Iată unde am lăsat pă Fiu:
Ici la ușe, lângă cofe,
Cu ăl sac pentru cartofe.

«KALT!»

De trei-deci de ani bătrîn,
Neamtu Sprîț tot la români
Zilele și le-a nșirat,
Dar trei hóbe n'a învățat.

Iarna-î grea; geru 'ndrăcit,
Her fon Sprîț s'a 'nbolnăvit,
Intr'o sanie s'a pus,
Gata la spital de dus,
Cu trei pături învălit,
Să nu móră 'n drum de frig.
Mi-l porni moș Gligoraș,
Ca să-l ducă la oraș.

— Kalt!—bolnavul strigă;—Kalt!

— Ce-î jupâne ? —

— Kalt!

— Ți-î cold ?

— Io te recoresc îndată....

Zicând astă vorbă, iată,

Că o pătură-î zmuncește,

Pe her Sprit mi-l reçoarește.

— Kalt! iar strigă pătimașul.

Cald ? întrebă căruțașul.

— Kalt! adaugă jupânul.

BCU Cluj Creative Commons Attribution License
Să te recoresc — românul.

Și-î mai trage-o păturică.

— Kalt!

— Ce dracu nu ți-î frică,

Să nu mori d'ăst ger drăcesc ?

— Kalt!

— Iaca, te recoresc.

Haț! ș'a treia cergușoră.

Si, sosind ăl neamț, — să móră!

In spital îi fu 'ndămână

Că 'ntr'un an ș'o săptămână
Se 'ndreptă de bóla lui.
Și 'n diua crăciunului
Mi-l pornește iar 'napoi
Intr'o sanie cu boi.

In oraș istorisise,
La venire ce pățise.
Căci strigând el kalt, așa,
Căruțașu-î tot lua
Câte-o pătură cu zor,
De-l făcu de tot ușor.
Deci acuma, la plecat
Neamțu Franț l'a învățat:

— Să nu dici nemțește Kalt;
C'asta 'n românește-î cald.
Nu uita să dici «mi-e frig».
Și nu vei păți nimic.
Ba el te-a 'nvăli 'nc' un pic.

Plécă ăl neamț iar p'un ger,
Do pocneau și nourii 'n cer.

El acum. — Mă frig!

— Te frigî ?

— Mă frig!...

— Lasă, nu-î nimic,

Că te recoresc io 'ndată.

Zicând astă vorbă, iată,

Că o pătură-î smuceşte,

Pe her Spriţ mi-l recoreşte.

— O! mă frig! iar pătimaşu,

Tot te frigî ? — şi căruţaşu.

— Frig — adaugă jupânul,

BCU Te/maî recoresc — românul.

Şi-î maî trage-o păturică.

Veî! mă frig!

— Cum nu ți-î frică,

Să nu morî d'ast ger drăcesc ?

— Veî! mă frig!

— Te recoresc!

Haţ! ş'al treilea ţelişor.

De-l lăsă maî pe uşor.

Ş'aşa Spriţ sosind acasă,

Popii ortul maî că-l dase.

El tot nu se prea căește,
Că n'a 'nvățat românește.
Ânsă asta n'o 'nțelege:
Cum de una par' că-î lege:
Că de când el șede 'n țară.
Toți românii nu 'nvățară
Cum u-î apa să vorbescă
Limba lui cea nemțescă ?

ȚIGANUL DUMNEZELEA

Iat'un danciū de la câmpie,
Că plécă 'n călătorie.

O di merse ăl Țigan,
Ș' intră séra într'un han.
Intr'un han d'un gologan.

— Măi jupân crășmaraș,
Curcile mânca-ți-le-ași,
Culcă-mă p'un pătulean,
Că ți-oī da un gologan.

Haī și mi-te-oī găzdui
Intr'o casă, unde-o fi
Și c'un popă, om prea sfânt.

Din cer venit pe pământ.
El pe patul de la masă;
Tu la uşe jos p'o leasă.
— Haulio! ba zo-î din cer?
Că ia chiar dup'aî sfinţi pier!
Fript sorbite-ar Dumneţeu!
Cum ghicişi tu gândul meu!
Dar mânî drumul vreu să-mî fac;
Să mă scolî cu nóptea 'n cap.

. . . . .

Dórme Danciu dus, cât şapte.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

. . . . .

Vine ál hangiu, să-l deştepte,
La mijitul zorilor,
Ceasul călătorilor.

Se 'mbracă . . . . .

. . . . . şi iuti porni.

. . . . .

Când de zori se mai zări.
So, mo! Devla? ce să fie?
Dómne! ce mai drăcărie?
Orî că-î póte-o sfinţarie!..

Că simți că-î prea grea leanca,
Ce-î cârpise ieri Țiganca.

Când de ȃiuă se zărește,
El se plécă se privește...
Și de-odată amar răcnește:

— Hu! mă! hu! — ce drăcărie!
Drăcărie-orî sfințărie!
Când se uită, — nu cređu,
Imbrăcat căci se văđu,
In loc de lencuța lui,
In giubeaua sfântului!

— Haulio! cel hangiu beat,
El — în loc să fi sculat
Pă-ăl țigan, — el s'apucă,
Și pă popă mi-l sculă!

. . . . .

Da țiganu cum rămâne ?
Lasă-l, crăpe până mâne!
Căci acuma eu — mi-s sfânt,

Vin din cer pă — ăst pământ!
Io acu-s sfânt și popă, dău!
Jur pă sfântu Parraleu!

. . . . .
Dar acum io dacă-s sfânt,
Ce să mă fac pă pământ?
Să nu stau ca fieș-care,
Să mă fac ceva mai mare!
Ce m'aș face? Cum s'o 'ntorc!
Face m'aș un prottopop!
Bine! dară, las' să fiu
Protopop, din cer căci viu.

. . . . .
Dar io prea pă jos mă 'ntorc!
Ha! mai sus de prottopot....
Face-m'aș prosto-ie-rău,
Că-s sfânt dă la Dumneșeu.
Bine. Prosto-ie-rău dar
Fi-voiu; s'am mai mare dar.
Dar eu prea pă jos ași sta,
Protoirău de-aș rămânea.
Vol-ădică să mă fac!
Sus pă cap cu comănac!

Vol-ădică, da, se póte,
Toți o frică ei să-mi pórtel!

. . . . .
Da nu-î prea jos vo-lădică ?
Că-mî pare chiar o nimică.
Să mă fac arhie-rēju;
Că io-s dă la Dumneđeu!
Dar ș'arhierēju e jos.
Nu-î destul de sfințáros.
Să mă fac Mitro-porlit.
Că-s din cer-io pogorât.
Da, Mitro-porlit voiă fi
Și la cer iar m'oi sui.

. . . . .
Dar voiă fi prea mititel
Io, și mitropolițel,
Un — porlit, ca vai de el!
Da ce drac să mă mai fac ?
Ista! ce fac să mă drac ?
Ca io tot mai sus să calc ?
Fire-aș fi — hu! ș'auleă!
Fire-aș, chiar — chiar Dumneđeu!
Vazduhurile să spintec,

Și pă órbe să le vindec,
Dumneđelea, decî să fiu.
Că nu-î vr'un gând fistichiu.

. . . . .
. . . . .

Pă când ăl baroiu urma,
Spre cer de se tot urca,
Drept pă dincolo d'ăl gard,
Un cioban mergea plecat...
Auđind aceste lucruri,
Că-î chiar Domnul din văzduhuri,
Trage-o tãlpășiță bună,
Ca în drum să i-se pună...

După códa garduluî,
Lângă colțul hatuluî,
In cărare cine-mî șade ?
E chiar orbul ce nu vede.
Dumneđelea mi-și sosi
Lâng' ăl orb. Orbul grăi:

— Sfânt și mare Dumneđe!
Stăi, ș'ascultă graiul meu:

Dă-mi vederile; că-s orb,
Că prăjit acuși te sorb!

Dumneșlea se plecă,
Și din gură cuvântă:
— Bine mi-ți veni 'n ăl gând,
Că io-s Dumneșeu ăl sfânt.

Vrând el să-l boscorodéscă
Cu puterea sa ceréscă,
Ochiș seș orbi să-I deschidă, —
Iată-l, apucat de chică!
D'a lui chică, mai de plete
Inșfăcat; căci «orbul» vede!
Smult de păr, de plete sfinte,
Dumneșlea — atâta simte.
Pumni, pălmuște... fără samă,
Zmulge-I vîrticuși d'o zamă.
— Popă ? protopor ? sfânt ? ȝeu ;
Proto-ie-réu ? arhie-réu !
Volă-dică prea-sfințit ?
Na, prea sfânt mitroporit!...

Dumneșele sfânt și nalt!...
Cortu unde ți-ai lăsat ?

Mi-î umplu cu pletele
Rîpile, vâlcelele.
Și 'mpănă cu părul lui
Cóstele părăului
Pă vîrf de țaruși
Vrav de virticuși.
Paste pomî cu póme
D'a Domnului cóme!...

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Când așa el l'a svântat,
L'a făcut apoi scăpat.

Ropoi! Sfântul din călcâe;
De gândia-î: măî, ce să fie ?...
Códa délului cotind,
Treî români el întêlnind,
Sughițând că-mî gângăvi:
— Românico stați aci;
Ascultați, ce-am să vă 'nvêț :
Inapoi voi duce-vă-ți,

Căci la gardul colțului,
La hatul capătului,
Șade órba tupilată,
Pă plecare cărărată.
Ș'apoî hop! că se lungeste,
Matahală cât nu crește;
Haț! cu céfa 'n pumniî mea!
Ș'apoî ținete, de-î putea!
— Că jos pă vâlcele,
Tot plete d'a mele;
Și sus p'ăl părău
Numai păr d'al meu!
— Cum ai đis? mai spune-o dată
— Iaca, lată mai vorbată:
Jos pă plete-a mele
Cóste dă vâlcele!
Sus pă părul meu!
Vărfuri dă părău!
Să știți c'am fost Dumneđeú!

ȚIGANIȚI LA MIERE

Țise nașu Biculuț,
Biculuț, năuculuț:
— Tot sughiți tu după miere,
Hai să-ți dau ce limba-ți cere.
Ia, măi Bicule-o căldare,
Și să 'nhați ș'o scară mare,
În pădure că ne-om duce;
Ciară, miere, de-om aduce.
Căci în vîrfu-unui brădoiu
Știu eu de albină un roi.

Face Bicu, cum i-a spus;
Și 'n pădure ei s'au dus.

Razmiórá de un brad
Scara, Danciu 'mbucurat;
Urcă sus cu cea căldare,
Sus p'o cracă hop! călare,
Mierea să ia și ceara,
(Nașu-î sterpelește scara)

Tótă-albina, un tăun!
Tóte sar p'ăl căpcăun
Cu a lor boturi ascuțite,
De foc par! că chiar ticsite!

— Valio! albinóicelor!
Hăș! la dracu! bóitelor!

U! mă nașule!
Bre golașule!
Adă scarra!
Na-ți căldarrea!
Măncă-ți ciarra!
Linge-ți mierrea!
Ca nu-î da răbdarrea!

De pe creangă cum țipa,
Numai codru-î răspundea:

« . . . . . scarra?
« . . . . . și căldarrea!
    «ciarra!»
    «și cu mierrea!»
    «mierrea!»
    «și răbdarrea!»...

Da mai zbiară el odată,
Să-l audă lumea lată.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

— Scarra-ți addă!...
Ciarra-ți mâncă!...
Mierrea-ți lingă!...
Rabdă nu-î dă!...

El cum tot țipa,
Codru-î răspundea
« . . . adda — mânca!»...
« . . . linga — nu-î da!»...

Dar d'odată mai tăcând.
Ce-mi aude frunzărind?

Alunişul tot foşnind.
Ş'apoî din ăl tufăriş
Vede cum, târâş-grăpiş,
Zbórá la iveală-un danciú,
D'a lui Bicu fecioraş.
Negru ca un corbuştean,
Cum e cióra de Țigan.
Țuști! apoî al doilea!
Iată-l și p'al treilea,
Codru cum intuneca.
Hop! acum al patrulea!
După el al cincilea!
Iată, că și-al șaselea
Tufărişul scutura,
Și poiana 'ntuneca,
Hop! mămucă, al șéptelea!
Dintre tufe că sări,
Poenița de-mi negri.
Iacătă-l p'al optulea!
Ropai! măi ș'al noulea!
Sare-apoî al decelea!
Sare-al unspre-decelea!
Ba ș'al doispre-decelea!

— Intr'un graiŭ toŭi ŭipă:

— Dă-ne miere 'n pripă!

Și toŭi sbiară:

— Dă-ne ciarră!...

N'o mânca tu tótă,

Dă și ici la glótă!

Toŭi pe rînd ei dau năvală

La copac cu mare fală,

Urcă 'n sus ca veverița,

Ușurel ca prepelița.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Sus la dada cum sosiră.

Toŭi p'o cracă călări săriră.

Ale albină, tăuni pe ei!

Ca pe corbă cam golășei.

Ei suiră cum răsui;

Dar acuma se gândiră:

— La suit ca la suit,

E mai greu la pogorît!

Cum noi jos ne-am scoborî?

. . . . .

Danciu un mare plan croi:
El de creangă s'apucă
Par'că chiar se spânzură...
(Și-î ședea prea minunat.
Cum era el spânzurat).

— Haî, mo, dance, ăl mai mare!
Păstă mine mergi spre vale,
Ținte cu palmele tale
De gleznișórele mele.
Treci, mo, tu, al doilea
Și să-mi faci chiar tot așa.
Trecă-așa al treilea.
După el al patrulea.
Și cu toțiî tot așa.

. . . . .
Unî p'alțiî ne-om lăsa
Până de pămênt vom da.

. . . . .
Lanț așa mi-se 'nșirară.
Unî d'alțiî s'aninară.
Pân' l'al unspre-decelea,
Pân' l'al doi-spre-decelea.

Sus e dada ăl bătrîn;
Jos dănciucu ăl mezîn.
De la ale lui călcăe
Până jos pă spinărie
Deci de stânjeni ș'o bucată!..,
Un zbor dă cióră-aripată.

Când l'al doi-spre-țecelea,
Strigă dada:

— Stați așa!

Țineți-vă cum veți ști...

Până 'n palme ce mi-oî stupi... Library Cluj

.....
Hop! se lasă el d'a creangă,
Să-și stupească bine 'n palmă...

.....
Iată-î honc și hodoronc!
Peste cap cu toți tronc!
Toți cu toți huștiuliuc!
Toți cu capu 'n spină se duc!

UNGURUL IN PEȘT

Jos la Peșt oraș crăiesc,
(Bucureștiu unguresc),
Drept cam după vârful verei,
Vine de prin fundul țării
Cetățénul maghiaresc,
Ondraș, neam-slovac-teutesc.
Ca să vadă, cumu-î jos,
In cel Peșt oraș frumos.

Harhăește el pă rînd,
Tot orașul colindând;
Pă la curți din ochi holbă,
Gura pă la porți căscă.

Din holbat el nu sfârșă
Gătu-î «de mâncat!» cerșă.
Intră 'ntr'o ospătărie,
Strigă el pă măghiărie:
(De slănină): Salanat!
(De rachiu ars): Palincat!...
(Și ardei roș): Papricat!

Ai crâșmarî, nemți domnișori,
Cu ștergarî la subțiori,
Vorba unul n'o pricepe.
Ciudă pă-ăl tăut, să crăpe. Library Cluj
Nemțerie
El nu știe!

— Nemțest nu știu! da-s mintos;
Că-s ungur tăut slovacos.

(Tata tăut
Mama tăut
Eu curat ungur mi-și fost'.

Ce pă alți-aî auđi,
Și io-oî cere, ș'oî prândi.

«Biliard» aude; — 'ndată
Strigă: — Dați-mi biliard!
Porțion, da mare, mare,
Să-mi ajungă d'a gustare!

Ce-I aduce ăl crășmar?
Mi-I aduce într'un păhar
Biliard dulce dă făină,
De 'ngrășat. să faci slănină.....

. . . . .
Cum el biliard înghiți,
Gât și pântec mi-I strapși,
De rușine, nici crâcni.

Cum să-l lase nebăut.
Biliard, cum a cerut?
Cruce-și face, și mi-l soarbe;
Ca să nu-i facă voróve.

. . . . .
— Nemțeșt nu știu, da-s mintos!
Că-s ungur tăut-slovacos!
Cer, cu ochii ce-oî vedé.
C'apoî nu ne-om mânié.

Vede, cum căra la gură
Un nemțug dintr'o friptură.
— El na cere 'nc'o fălie.
Cere-oi, ca să-mi dea și mie.
Ce-a mâncat, el, ved, că-I bun.
N'am să mai fiu eu nebun!
Ăl neamț chiar și strigă 'ndată
Și ăl ungur: mai de-odată:
Hir ¹⁾
Mir
Repetir!
Hir
Mir
Repetir!
Ce-I dădu lui ăl crășmar ?
Tot cam biliard în păhar!
Gând de ungur luminat:

— Repetirn, — cap tăiat,
Samăna cu biliard.

---

¹⁾ Aici. — Mie. — Repetează-mi ce
mi ai mai dat.

Gustă repetirn, gustă....
— Tot din biliard parc'ai ruptă!...
Ce să facă? de rușine,
Pórtă gându la slănine....
Cruce-și face. Chiamă-un Sfânt
Haț! repetirn pă gât!....
Chiamă-ăl hangiu și-l plătește.
C'a prânzit pă ungurește.

Fóme, biliard, repetir,
Fac prin pântec «Gârgai-gâr!»
Rupt el și d'atâta umblet,
Hop! ș'alergă într'un suflet.
Să mănânce
Ceva dulce.
Fript așa să nu se culce.

Pă la cósta têrgului
Dă de hanul Pârvului.
Han cu cară
De la țeră.
Unde bine toți mâncară...

— Ce-a fi de bucătărie ?
Bun pentru ospătărie ?
Ce-î prin curte ?...

Fân pă porții.

Jocă-l găștele și porcii.
Curci, găini, puî, rățărie!...
Tușți! el în ospătărie.
Un isvod scris el sucește,
Neștiind, cum se cetește.

— Nemțest nu știu, da-s mintos!
Cap ungur tăut-slovacos!
Iacca, ici va fi friptura.
Jos, unde-î și iscălitura.

Pune un deget pe isvod...
Știind, că-a ghicit de tot.
Chiamă p'ăl hangiu ș'arată,
Ce să-î dee-acum, îndată.

Vorba ăl hangiu cetește...
Holbă ochii și grăește:

— Lucrul ăsta că-l dorești ?

— Asta.

— Acum îl poruncești ?

— Da. Acum.

— Dar unde ? Spune.

— Ad'aici trei porții bune!

— In trei clipe, iată, vin.

Vine-mi ă! hangiu pă șin.

Ce-! ? de toți mi-și rid în sin ?

Că-! dă trei porții de fân.

ISPRAVA MUȘTELOR

Sapă-o lae de cioroi
La cartofi și baraboi.
Dar odat'un puiū dă cióră,
Țipă:

— Iată o comórá ?

S'ar cu toțiī lângă el,
Tot strigând:

— Puiū parpangelt

Ce găsiși ?

— Ia! galbeni mulți,
Adunați, ghioci, bănuți,
Petre scumpe, lei mărunți!

Strigă ăl baroiu mai bătrîn

Cătră danciu ăl mezîn.

— Aulio! mîncate-ași fript?

Ce comori tu c'aî găsit!

Asvârliți hârleț și sapă,

Și deschideți saci degrabă.

Vărsați cartofi, baraboî,

C'a venit Devla ¹⁾ 'ntre noi.

Scormoliți comóra tótă,

C'asta-î cea mai bună rodă!

Pă lopeți s'o ridicați

Iute 'n saci să mi-o 'ndesați.

. . . . .

Haideți ș'om găsi o turmă,

Că io știu pă unde umblă.

Un berbec să cumpărăm...

Ca 'mpărați să ospătăm.

. . . . .

Măi jupâne baciule,

Baciule și vraciule,

---

¹⁾ Dumneđeũ.

Ian privești comóra, ia,
Câți berbeci ne dai pă ea ?

— Vă-ı dau toți. Nu-mi las nici
[urmă,

— Ce să facem noi c'o turmă ?

Ia! ¹⁾ la dracu, drac ce ești,

Că vroı să ne păcălești.

Dă-ne numai un cârlan.

P'al mai gros dă berbecan.

— Haı! vă-ı dau prea bucurosi Library Cluj
Uite, p'ăsta!

— Nu-ı vartos!

Par' că n'are nici un os;

Iacca! p'ăsta dă-l, ciobane,

Că-ı mai bun, că-ı cu ciolane!

Iau ei cea mai slabă oie.

Tórna acasă o bolbotae,

Trântesc un cuptor de pâne

---

¹⁾ Ia! — dute.

Bune și pentru români.
Altă bolbotae ardea,
Törnă óia 'ntregă 'n ea,
Unghiósă și lânósă,
C'o fi carnea mai sățósă.
Și mi-or scóte-un fripturos,
Fripturos dă mâncácios.

Pă la foc eí toí ședênd,
Fripturosú așeptând,
Când fripturile ardeau,
Eí cu dinții clântăneau,
Fălcile că mi-și gáteau.
Unul — hop! sáring le strigá:
— Da mâncând o fripturică,
Prin dinți cu ce ne-om scobi?

El din graiú cum mi-și grái,
Dada, cap mai luminat
Strigá:

— Să vė spun pă lat,
S'aducem dă spiní un car,
Că ne-om scobi hăt amar!

Casa o 'neuc cu cheia,
Nimene să nu le iee
Fripturosul din cuptor,
Nici pânea din podișor.
Iar pă chee-o 'atârnară
La o poliță d'afară,
Doar mai iute-or descuia,
Când cu spinii s'ar înturna.
Apoi se pornesc la spinii
Ca și-o haită de căpcâni.
S'apropie d'o pădure,
Ca de spinii un car să-mi fure.

Ei chiar toți tăiau la spinii,
Când hop! și vre-o trei români.

— Ce tăiați așa grăbiți?

— Un car de spinii pentru dinți.
Căci dincolo, după a baltă,
E casa noastră, nu altă.
În pod pâne și plăcinte,
La foc friptură ferbinte.

Ș'acolo să nu-mi intrați!
C'apoî păste dracu dați!...
Căci căsuța-î incuiată,
Și cheița-î atârnată,
Pastă ușă cu lăcată.

Pléc' atuncea ăi români.

. . . . .
Mai târziu și ăi căpcâni,
Aducând dă spinî un car,
Să-și scobéscă 'n dinți amar.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Véd ei cu-amar sughițat,
Pănea tótă c'a zburat,
Ca suflată de vr'un vânt;
Orî intrată 'n ăl pământ.

Cine óre ne-a mâncat!
Pănea pă fur-cumpărat?

- Aolică! ha! Dado!
- Spune, ce te-apuca, mor?
- Muștele-o vor fi mâncat!

Nu veđi cum s'au săturat !
Muștele-o au șterpelit!
Nu veđi cum s'au ghiftuit ?
— Muște, draci de șapte gherle!
Māncarea-ți spuză și șperle!

— Haï la arme dancilor!
Să le resplătim și lor...
S'ar la arme 'n ferărie
Danciï toți, arși de mânia,
Arși de sete, lați de fόμε
Dar n'or duce-o numa 'n póme.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Clește apucă și cioćane,
Parï, baróse, buzdugane.
Ș'apoï poc! în cei păreți,
In ciubere și 'n coveți.
Poc! în sobe, în uși, ferestre,
Poc!... de Dómne, tu ferește!
De omórá muștele,
De ce-au mâncat pânile!
C'au mâncat până să crape.
Una-acuma să nu scape!

Sfărâmară ăi pereți
Ciure, uși, ferestri, coveți;...
Pă ciubere străchinii sîta
Poc! să nu mi-și mai inghită
Cele muște; alte pîni
De la danci nici ađi, nici mîni...
— Dado! stăi, fără mișcare!
C'aî pă frunte-o muscă mare!

— Poc! îi face-ăl danciu odată...
Mórtă-i musca! și ăl dadă.

BCU-Glu
Ha mamó! stăi! c'aî pă frunte
O muscă d'ăle mărunte.

Poc! danciu 'n frunte la Stanca,
Móre musca — și Țiganca.

Alte muște tot vînênd,
Alți cincî danci culcă pe rînd
Dă toți șepte-a numêrat,
Șepte muște s'au crăpat.

. . . . .

Țise apoi ăl danciũ rēmas:
Dómne-Ți dau un parrastas!
Căci pă drept de numărăm
Tocmai pă tocmai noi stăm:
Din noi șepte s'au culcat
Muște șepte-am dat la iad,
Numele celui Inalt
Fie 'n veci tot lăudat.

DANCIU-RECRUT

Iată și danciu *Chiperi*
Că-î soldat d'ălaltăeri.
El care-a fost lingurariu, Cluj
Iată-lă baș-mămăligar.

Da-l chemă ăl ofițer
Sus la el încă de ieri.
S'asvârlă peste cerdac
Zoi din căldări cu capac.

Când la cea treabă-l înbăță
Il ia din scurt și-l învață:
— «Când să zvârli după sculare
Zoi, și-altele din căldare

Inainte d'a zvârli,
Cască ochii și-î ochi,
Ca să veđi cine-ar umbla
P'atunca prin prėjma ta».
Inteles-ai? Nu-î uita?

— Inteles, Marial ta!
Tot deauna m'oi uita.
Și nici ieri n'oi mai uita.

A doua zi ăl baroi
Varsă-un mare căldăroi
De lapte acru stricat
Peste ăl cerdac înalt.
Da 'ntâi ce-î drept s'a uitat...
Raport apoi ca spăriat:

Să trăiți don locotant !
Intâi bine m'am uitat
Apoi cu căldarea am dat
Peste cerdac, ș'am văđut:
Pă dom maior l'am lăut !

PETECA BUNĂ

— Ad'o petecă, Pirando.

— Iat-o, coconiță, iat-o!

— Asta-î prea curată, fa.

— Iaca 'ndată mare, ia!

Și Piranda tuștî afară,
Unde-î ăl noroi se cară.

. . . . .

Iute-alérgă iară 'n casă,
Intrebând p'a boerésă:

— Coconiță, acu-i bună ?
La baltă m'am dus io strună.
Iată ăl noroi pă ea.
Așa știu, că ți-o plăcé.

BINE ȘI RĂU

Haide, popo, și grăbește,
Ha! și mă spovăduște.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

— Da ce-ai greșit, cióra naibi?

— Scutura! cojocul manci!

Cu-un ciomag lung nodoros,

De-! zbura praful cam gros.

— Asta bine tu-ai făcut

Că-! rău, când e praful prea mult.

— Tu zici bine Io de loc;

Că era mama'n cojoc.

— Rău, — prea rău dar ai făcut.

— Eu că-! bine am crezut.

— De ce măi?

— De, iac'aşa,

Că cea mamă tot rodea

La purcelul de furat;

Şi mie-un pic nu mi-a dat.

— Atunci bine ea-a păţit

Lase-se de şterpelit.

— Bine sfinte, dar nici prea.

— Cum măi cióră? Nici aşa?

— Nici, căci când colbu-a zburat,
Popii ortul ea l'a dat.

CEREREA UNGURILOR DIN CURT

— «Innălțat
Imporat,
Din Curt la Peșt pré depart'.
Noi nu pot
Mergem tot
Șapte poște. Cădem bot.

Nostru tat
Indurat,
Poște trei fă, mosurat;
Che grăbim,
Și sosim,
Pân la Peșt nu obosim».

— «Fie moî,
Precum voi
Poşte cerut dela noi.
Din Curt trei
Poşte fiî
Până Peşt. Trăiţi, copii».
— «Mulţămim!
Iuşi sosim.
Până Pest nu obosim.

CÂND VA FI MÂNI ?

BCU Cluj / Central University Library Cluj

— Dance, ce te-ai apucat
Iarăși din nou de furat ?
N'ai jurat ieri, că «de mâni
Să stai ca legat de mâni» ?
Cum de azi iar la furat ?
Tu nu ții cuvântul dat ?

— Ba-l țin, părinte, Veđi, eu
M'am jurat pă Dumnezeu,
Dar știți, cum că astăzea
Nici la nópte nu-l mânca.

Aşteptă, pân' va fi mânî;
Ş'atunci m'oi lega de mânî.
Dă-mi pă mânî-a ici pă palmă :
Şi nu-ţi ieu nici o năframă.

DOI UNGURI LA DRUM

— Moī Ivone, câte zi
Putem mergi din Segedi
Pună Bucureșt cetat,
Amundoī, io și borat ?

— Șase zile.

— Mulțămim.

Cât bin' dot borat să fim!

Io mergi trei,

Tu mergi trei,

In trei iute noi sosi.

UNGURUL LA BINE ȘI LA RĂU

- Mo! Ivone, io însurat,
- In sfîrșit; îmbucurat.
- Bucurat, și nicî pré pré,
- Cum, măi Ondraș ?
  - Iac'așa;
- Che Cotinca prost și rou,
- Să ferește Dumnezeu.
- Rău îmi pare dară, bre.

- Rou ca rou, dar nicî pré pré;
- Că am zestre-un cas cu ea.
- Bine dară. Bine-mî pare.

- Bine nu să-ți par' pré tare.

— Cum, măi Ondraș ? Nicî așa
N'a fost bine ?

— Iat'asa :

Zestre, care avut, cas'

S'o aprins, și tote ars,

— Vai de mine ! Rău îmi pare.

— Rou să nu-ți pré pară tare.

— Cum, măi Ondraș ?

— Iat'asa :

Che Cotinca — ars și ea.

COLIBĂ ȘI COLIVĂ

Dela morții din trei colibă
Adusu-mi-au trei colivă
La biserică; și stau.
Pe dascăl mi-l așteptau.

Dascalu, cum mi-și sosi,
La colivă ochii suci;
Și 'ncepe versu-a 'nturna
Dela colibi iac'așa:

— «Bine este nouă-aci!...
Dómne, de tă-ai mai gândi,
Trei colivă ne-ai împărți:

Una mic, ș'una mic,
Ș'una lui Sfântu-Ilie»...

Țipă popa îndrăcit.
— Ce să ăi Prea-Mărit?

— Trei colivi — nu bănuieți,—
— Ba trei draci la fum pârlieți!

— «Unu ție, ș'unu ție,
Ș'unu lui — popa-Ilie,
Amin! de bine să-ți fie!

UNGURUL ÎNSURAT

— Moï fortat, hai la ospăt:
Friptur' ș'acri crastaveț.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

— Ce? pôte te-ai însurat?

— D'un an pe Juja luat.

— Un an! ș'astăzi ne poștești?
Ci bine serbătorești?

— Iată, ce. Să-ți spun, ce bin':
Juja fugit dela min.

PLATA DANCIULUI

Móre Stanca danciului
Dea capu satului.
Zice dada ăl bătrân
Cătră dănciucu-ăl mezîn:

— Fugî la popa ăl sfințit.
Și să-î spuî: «Mama-a murit,
Vin, părinte, o prohotește
Degrabă, ș'o mai sfințește.
C'apoî și tata-a veni.
Caiî ți-î-a potcovi.
Cu potcove ți-a plăti»,

Zbóră iute ăl dănciuc
La părintele Ciubuc.

— Hai, părinte, potcovește
Pă tata, și-l mai sfințește.
C'apoi și mama-a veni,
Caii și-i-a prohodi;
Cu prohode și-a plăti.

ONDRAȘ-APĂRĂTOR

— Domnule apărător,
Scrie-ne-un împăcător.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

-- Na! che chind voi împăcăm,
Tuncî noi ce dracu munchem ?

MIEREA IN BISERICĂ

In casele darului,
In fundul altarului,
Şede popa şi ceteşte...

La biserică chemaţi,
Toţi săteni-s adunaţi.
Aşteptă ei plin de har
Cum tot stă popa 'n altar...

. . . . .

Dup'o vreme ş'aşteptare,
Dascalu-i scos din răbdare.
Se ridică el cu zor
Pe vârful degetelor,

Vede pe preot cetind,
La miere cotrobăind....
Strigă-odată mânios,
Cu glasu chiar hărțăgos,
Uitând locu evlavios:

— Lingă, popo, singur la miere!
Linge mi-aă pelin cu fiere!
Linge-aă fiere și venin!
Inneca-ne-am cu pelin!

COLACUL CARE-A BËUT LAPTELE

La lăsatul secului,
La vatra cumătrului,
Danciul lapte că'mi mănca,
Alb colac în el punea.
Dară ce să veđi? Minune!
Care nu se póte spune:
Colacul laptele 'l suge!...
— Io gura cu ce'mi-oi unge?
Strigă danciul.

— Dar am minte
Ș'acum, ca și mai 'nainte,
Strînge ăl colac și stórcce
Tot laptele.

— Vîno 'ncóce!

Da laptele tu să-l beî ?
Păste picior să mă ieî ?
Ba io 'l-oî bé. Iac'aşa;
Pă tine — apoi te-oî mânca. —

Şi făcu precum grăi:
Antêl laptele 'l sorbi,
Ş'apoi colacu 'nghiţi.

UNGURUL CINSTIT

Iarnă grea. Un ger aprins.

Nóptea aripile s'a întins.

In oraş în Şegheşvar

Şéde-un ungur; baş maghiar;

Ceteşte 'n gazetărie

Până-î nóptea cam târzâe.

Mezul-noptii când sosi,

In gazetă scris ceti:

«Caută-un boer bogat,

Un scriitor învăţat,

Să-l tocméscă pă sâmbric,

In căntălării să-î scrie».

Asta dânsul cum ceti,
In picióre sus sări.
Intr'o sanie-mî saltă,
Pân'acasă că zbură.
De serbatóre se 'mbracă.
Și cu sania mi-șî pleacă....

Pest'un cias în porți bătea,
Unde cel boer ședea.
S'ar din somn toți, și-l întrebă.
El răspunde că degrabă
Pe boer din somn să-l scóle,
Că el nu-i pe vorbe góle.

S'ar fecioriș, și-i aprind
Lumînări, și 'n foc suflând,
Boeru să nu rēcescă,
Nici ăl tînăr să tușască;
Toți să nu se 'mbolnăvescă,
Să móră, Domnul ferescă!..

De sərbătóre 'mbrăcat
Intră cel boer spăriat,

Strigând:

— Vai! ce s'a 'ntâmpat ?

Cel venit nu se spăria,

P'un jelț încet se lăsă.

Și pe boer întrebă:

— Nóptea asta c'am cetit

Pe gazetă tipărit

Vestea că domniata

Un scriitor ai lua,

Și l'ai plăti cu sâmbrie

Să-ți scrie 'n căntălărie;

Te 'ntreb, dacă domnia ta

Astă pâne o dai, ori ba ?

Strigă-ăl boer mâniat

— O dau. Dar ce s'a 'ntâmpat ?

Ce minune ? Ce păcat ?

Că din somn ne-ai scuturat ?

Spune-mi, căci mor de spăriat!...

— Tocmai l'asta-am și venit,

Ca să-ți vestesc mai curând,

Că-astă-pâne, de-a-ți tot scrie
Pă cărți ca să-mi dai sâmbrie
N'o doresc, și n'o primesc;
Căci am cu ce să trăiesc.

CASELE DIN BECIŪ

Un danciu, soldat din Pungești,
Orî că chiar din Pungăsești,
Plécă cu mulți alți soldați
De 'mpărăție chemați.

In orașu, ce-l ȃic Beciŭ,
Unde-s nemții mulți și deși,
Vede niște curți înalte,
Tot cu poduri turnurate,
Un rând cu șapte pă spate.

Le ele ochii holba,
Și p'un neamț mi-l întreba:

— Măi, jupâne neamțule,
Neamț și cotrofleanțule,
Acui-s aceste curți?

.....
Spune, surd ești ori n'auți?...

Neamțu merge cam grăbit,
Și-i răspunde: «Ihvaisniht»¹⁾
— A cui? A lui Ist-mocnit?

.....
Neamțu nu i-a mai răspuns.
Danciu 'nainte s'a dus;
Și 'ntreba la alte curți:

— Măi, neamțule! — ori n'auți...
Ale cui-s? — «Ihvaisnit»

.....
Intreabă la alte curți...
Și la altele, mai sus...

.....
Tot «Ihvaisnit — nemții și Beciă
Ș'apoi fac, par'că-s culbeci.

---

¹⁾ Nu știu.

Orî amorțiți dă ciuperci.

. . . . .

Se 'ntoarce la Pungășești.

Ș'apoî — dă, dómne, povești!..

— Curți!—n'ai vădút, de când ești.

Așa nalte—numa 'n Beciú.

Dar p'aiure 'n nicî un têrg;

Căci -- ajungeau până 'n vîrf!

Câte d'aste-am mai privit!

Prin câte m'au învêtit!

Dă prin câte m'au poftit!

Pă la câte-am mai prânzit!

Un neamț că le-a stăpânit:

Chiar jupânul Ist-mocnit.

Alt cioroiú mi s'a răstit:

Minți, baroiú dă șepte gherle ¹⁾

Trăsni-te-ar un vânt cu sperle!

C'am umblat eu, ș'am pândit,

---

¹⁾ Șepte aresturi.

DOȚTORIA UNGURULUI

Ungurul se 'nbolnăvi,
Dar și doftorul sosi,
Șéde doftoru, și-I scrie,
Ca să 'nghiță-o doftorie.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

— «Să-I dați cincî-deci d'aste pra-
[furi.

Ca să scape de necazuri».
L'astă vorbă, Juja vede,
Cum rădea de pe părete
Din nisip, și presura
Pe scrisórea, ce-I o da.

Vine doftorul la luna.
Dar ce vede? Na-ți-o, buna!

Pă-ăl ungur că-l prohodesc;
Și spre grópă mi-l pornesc.

— Datu-i-ați din doftorie
Bună de la spițerie ?

— Ba i-am dat dă pă părete
Prafuri, precum, ia se vede,
Cum ai zis, când ai scriat,
Doi păreți am despoiat,
I-am dat drept cincî-deci dă pra-
[furi;
Și-l scăparăm dă necazuri!

REPEJUNEA RĂSPUNSULUI

Pe la zori, în primăvară,
Iată-î, că la drum plecară
Némțul, și cu fiul său;
Ajuta-le-ar Dumneșeu!

In ciasul de diminéță,
Fiul-vorbă de-a verdéță,
Incepênd, că:

— «Grâu-î verde».

Ș'aptea răspuns, se vede.

Tatăl nici răspunde «Mârc»,
Mergênd mut, ca și-un chitic.

Merg ei și de primăvară,
Peste-améz, până 'nspre séră.
Némțul nici că mi-î răspunde,

Tace, și — la drum o tunde.

. . . . .

Pe séră-și pornește versul:

— Da; — și-î verde și ovăsul.
Și-î părea și lui minune,
Răspuns cu-așa repejune!

E LUP! E LUP!

Danciu, 'ntr'o călătorie, —
(Unde-a vra Domnul să-l ție).
Dă 'ntr'o sérá p'o cărare;
Dar de-odată sus, el sare...
O minune mare négră
Mi-î făcu inima acrá,
Drept în mijlocul cărárii,
Spăriindu-l din fundul serií
El, cum era voinicos,
Nu căđu cu totul jos.
Ci, numai cu șederința.
Tot cătând cu vederința,
Ce să fie acea negrétă ?

Ce sta ca și-o mogâldetă ?
Fuga 'ndărăt el n'a rupt;
C'a se scula n'a putut.
Dar nu el nu se scula;
Picioarele nu-și simția.
El cu ochii 'nchiși privea.
Mogâldeta-mi prohodia:

Să fie uuurs ?
Prea 'n drum pus.
Să fie luuup ?
Prea-î lung în trup.
Să fie cocoră ?
Prea se pogoră!
Să fie cioroiu ?
Ar fi din sat dă la noi.
Să fie stanca ?
Ar sămăna cu maica!

. . . . .

Îi lup! îi lup!
Să-mi păzesc eu al meu trup!
Picioarăți, șculatelor!

Că de nu, aicea mor!
Dați-mă 'ndărăt la cort!
Că v'oi colaci da de-un ort...

• • • • •

CE A ZIS DOMNUL

In cea carte mare, sfântă,
Din care ăl dascal cântă,
Ca mai ușor să găsească
Fața, unde să cetască,
Pus-a el ca semn o flóre.
Și, la timp de serbătóre,
la cea carte, și-mi începe,
Cât pe de rost se precepe:

— «Zis-a Dooomnul...»

«Zis-a Dooooomnul...»

«Zis-a Doooooomnul...»

• • • • •

Aste vorbe-el tot cânta,
Po când dup' ăl semn căta:

— «Zis-a Doomnul...»

«Zis-a Dooooomnul...»

• • • • •

Semnul — cin'î-l-ă furat,
Ăl dascal de s'a 'nglodat
Tot la «zis-a», și iar «zis».
Da 'ncolo ce mai e scris ?

Preotul, fără răbdare,

Incepe cu gura mare:

— Ce stă mai departe scris ?

Ăl «Domn» ce dracu-a mai zis ?

— «Zis-a Domnul... Să-î plesnescă

Ochiî 'n ȕiua cea cu pască,

Care semnu mi-a furat.

Trăsni-l-ar un drac murat!

AULIO! — URS ?

Zise badea Vasilică
Cătră-un danciū.—Măi, nu ți-î frică
De urs ?

— Aulio! tacî mamă,
Zi, că n'ai zis urs! Ia 'n sémă,
Mórte dă om să nu faci.
Că m'apucă șépte draci! ...
Și mă spânzur dă copaci!

— N'am zis dar urs; nu te-ai teme
Tu de boi din altă vreme ?
De-un alt fel de lighióne,
D-ă boi dăi vechi. fără córne
Nu ți-î frică ?

— Nu, cocóne.

— Omorî mi-aî tu un boŭ ?
De p'atunci ? nu unu noŭ
Un boŭ de pe vremurî vechî,
La cap numai cu urechî.
Căci prea 'mî face stricăciune.
Eu cred, că tu l'aî răpune.
Spune, mi-l-aî omorî ?
— Drept în cap eu l'oî pocni.

Iese ăl danciŭ la vânat
Hop! ş'ăl «bou» ne cornorat.
Era cu lână pă spate.
Cu pasu cam la o parte.
Ne 'nvătă el pe mugit,
Invătă pe morăit.
Cu pasul pă môle-un pic
Urs româniî că mi-î zic.

— Vino tu, bou cam lânos,
Că-ţi dau eu cu ăst baros
— Poc, ăl danciŭ că mi-şi trăsni
Pă ăl bou, şi mi-l sfinţi.
El pe umăr mi-l trânteste.
Până 'n sat mi-l tăbârceşte.

Trec vr'o patru săptămâni
Stau vro cincî-zeci de români
In mijlocul sfatului,
Drept în capu satului,
Hop! și danciu, vânător
De boi, — de urși temător.
— Dance, știți ce-ai omorât,
La vênat când ai ieșit ?

— Știu că n'a fost, Dómnne, urs
Căci în grópă m'ar fi pus
A fost bou d'ăi învechiți
— Ba urs, dă ai îndrăciți!...

Auliou! urs ? țipă țiganu,
Și cade jos d'a bastanu,
— Atuncî dară m'a mâncat
Mort el ca un znop căđu.

S'A PĂCĂLIT CĂPITANU

La o graniță de țară,
P'unde treci din țară-afară,
Șede danciu așternut, University Library Cluj
De cap și de tălpi ținut.
Cum mi-l țin lungit feciorii,
Căpitanul trecătorii
Mi-î croiește cu-un ciomag,
Peste dos, până 'nspre cap.
Mi-î croește supărat,
Fără număr, și 'ndesat.

— Tălharule blestemat!
Fugar și hoț încălțat!
Cum p'aici să treci ai vrut,

Fără carte de trecut?
Mi-I croia, și-l întreba.

Danciu una nu cricnea.
Și tăcea, și cam zîmbi...
Căpitanu osteni

. . . . .
Cum găti de numărat,
P'ăl danciū 'napoi l'a dat
Un cumătru îndurat.
Intâlnindu-l, l-a întrebat:
— Măi țigane, ce-ai pățit?
Căpitanu îndrăcit
Cum, de-așa te-a păcălit?

— Ohoho și ahaha!
Istoria nu-I așa!
Că el nu mă păcăli;
Ci chiar el mi-și înghiți
O păcălitură bună
Ce-un an în urechi mi-I sună.
Căci, ascultă, și gândește,
Și vezi, cum se păcălește:

Io fugar n'am fost de loc,
Poți să mă frigî chiar pã foc.
Nici să fug eu cumva-am vrut;
Cãci am carte dã trecut!
Gróznic mi-l maî pãcãliî,
Pãcãlealã ce-î trãntiî.
Mi-l pãcãliî romãnește,
S'arãt, cum se pãcãlește!

CE Ș'A ALES DANCIU ?

Era un ger îndrăcit,
Cum nu s'a mai pomenit.
Iată, că la un român
Intră danciu ăi ciapcân,
Dârdăind și zgribulit,
Și de fόμε ars și fript.

— Ian, alege-ți, măi căpcâne.
— Ce să-mi aleg, măi române ?
— Orî să șeși la foc — flămând;
Orî să pleci — mălai mâncând.
— Io-mi aleg, într'un noroc:
Un cocoș să-mi frig la foc,
Și plăcintioरे să-mi coc.

ONDRAȘ LA BËUT

— Moï tolhar
De crășmar,
Nu-mî turna 'ntăiul păhar,
Când pă 'ntăi
Ierî sorbiî,
Tot setea la gât simțîi

Ascult' moï
Cu-ăl d'aldoï
Setea 'n gât io stinge-voï.
Io precep,
Ieftin scăp:
Cu-aldoïle pohar io 'ncep.

CAPUȚINER ȘI DOMINICAN

Pleacă óstea la rásbóie;
Danciu e baș-toboșar.
Cucerește-un oraș óstea;
Hop ál danciu baș-bucătar.

Ghinărariu, iată-ı strigă:
— Mor de fóme, dance, bre!
Ce mi-ı face, or aduce,
Intr'o clipă dă-mı ce-ı vre.

Să-mı aduci să sorb ántâı un
Capuținer d'ale marı.
Prin oraș ca să-ı ajute,
Ia cu tine doi căprarı.

— Iacca 'ndată, Marria ta,
Strigă ăl baș bucătar ?
— Pléc'apoi, ș'avea în stânga
Și 'ndrépta câte un căprar.

Ghinăriul cât așteptă,
Tot mai aprig se'ndrăcia
Că-ăl baș-bucătar nu vine.—
Dar de-odată ce vedea ?
Se deschide ușa; dară,
Dómne Maică Precista!
Cât de ghinărar se sparie; Library Cluj
Când ăl danciü pă prag mi-și sta!

Cu-un uriaș de călugăr
Călare pe gâtul lui
Și cu ochii holbați sbiară:
Of! să fiu al dracului!
Nu găsiî în tot orașul
Macar puî de capușin.

— Sărut talpa! — și tăbârcii dar
Pă-ăl mai gras dominicân.

ȚIGANUL LA PRĂȘIT

— Măi Petre,
    Cumetre,
Mergi la mine la prășit ?

— Gavrilaş,
    Al meu naș,
Merg.—Haidem mâni drept în zori.
Să fim spornici prășitori.

Ies în zori ei la ogor,
Să le fie mai cu spor.

Dă danciu-odată cu sapa...
— Da cum ? să-î muncesc degiaba ?

Mi-se 'ntrebă el în gând;
Și se-oprește, greu oftând:

— Măi cumetre, Gavrilaş,
Merindjóra mânca-ți-aș.
Așa sapa nu-mi prea bate,
Cu puterea 'n jumătate.
Dă-mi tu a mâncare 'ndată,
Să-ți pun puterința totă.

Al român îi dă mâncare, library Cluj
Că-a săpa mai cu 'ndemnare...

. . . . .
— Petre, — acum te-ai oțelit.
Ia sapa, și la prășit!

— Dă-mi, cumetre, tot acum
Și prânzul, să-l iau cu-un drum.
Timp să nu-ți mai prăpădesc,
Ci 'ntins d'acum să-ți prășesc ...,
— Na-ți, cumetre, bucuros,
Că-I săpa mai inimos.

Sórbe danciu și ăl prânz.
Dar la sapă nici că-a prins.
Ba chiar iată-l jos întins!

— Petre, — acum te ai oțelit.
Ia sapa, și la prășit!

— Dă-mi, cumetre, ș'a papară,
Ce-ai adus ca pentru sară.
Să nu perd spre sară-un cias,
De prășit să nu mă las.
Așa-a fi munca mai bună,
Că mi-a merge sapa strună,
Până 'n nóptea cea cu lună.

— Na-ți, cumetre; bucuros,
Că-î săpa mai inimos,
Și mi-î fi mai de folos.

Danciu 'nghite ș'a papară,
Ce-adusese pentru sară.
Dar de sapă nici că 'n vis,
Iată-l jos lungit și 'ntins.

Iute ochii și-I închide,
Cască, și pă somn se 'ntinde...

— Ia, cioroiule-ăl hârleț!
C'acu-ți trag cu-un hapalet...
Saî, măi cióră, apucă sapa!
Că io-acu-ți trântesc un jnapa!

— Aulio! vrei să m'omorî?
Că ți-am prășit chiar din zorî!
Pân'ce luna a răsărit.
N'o veđi, cum, sfânta-a ieșit
Pă-ăl cer de sară-a murgit?
Să-ți prășesc și pă 'nserat,
Când papara io-am mâncat!
Vrai, să mă omorî, chiar póte!
Să-ți prășesc ș'acu pă nópte!

LUPU TUNS

Necăjiți ce-s ăi ciobani
D'ale oi, miei și cârlani,
Ce tot fură-ăi draci de lupi,
De-ți vine, 'n bucăți să-I rupi!
Dusu-s'au, de-au întrebat,
Pă-ăl Păcală luminat:
Lupului ce să-I mai facă,
Din oi ca să nu-și mai tragă?
Da Păcală-ăl iscusit,
Sfat așa mi le-a croit:

— Tundeți lupu; și-ți vedé,
Că binișor va ședé.
L'eți vedé de-atunci 'nainte,
Decât mielu mai cu minte.

Prindu-mi ăi flăcăi un lup;
Şede el, în bot să-l pup,
Până-l tunseră-ăi ciobani,
Să nu mai fure cârlani.

Fac ciobaniŃ-un şomoiog,
De paie; 'ntr'un noroc,
Mi-l îmbracă, 'ntr'o pelcică
De miel; şi-l trec fără frică
La sfârşitu tunsului,
Pe cărarea lupului.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Sare-ăl lup tuns pân'la piele,
Scapără 'n năravuri rele....
Şi dice ciobanilor
Din fuga piciórelor:

— Bine, zău, că m'aŃi gătit!
Căci un miel am mirosit.
Şi-l ajung, or-und' s'a dus;
Că-s mai sprinten azl, că-s tuns!

BRÂNZA DE IEPURE

Badea Ion din Șinca-Mare,
Sosind într'o zi călare
Drept într'un sat sēcuesc,
Cuib de nēm tout-unguresc,
Strigă el către-un secuū:

— Măi vecine, vin, să-ți spuū,
Că umblând erī prin pădure,
Să-mī strīng vr'un țepoiū de mure'
Vēd, cum vīrfu cornului,
Din mijlocu codrului
Incepu să tremure,
De brānză de iepure,
Și urdă de viezure

Incărcat fiind, cu carul,
S'o cari, de plângea stejarul
D'alături de ciudă mare,
C'asa sfânt lucru el n'are.
Brânza de iepure tótă,
S'o luați; — ieșiți în glótă.

Secuiu îmbucurat,
Pe badea Ion l-a 'ntrebat.

— Care scară-o să ne-ajungă?
S'o luați pe cea mai lungă.

Sar secuii; și cătară,
Care-i cea mai lungă scară.
O 'nhață, și — ha! la codru,
Toți; cu ginere, cu socru;
Cu nepoții,
Strănepoții,
Cu cae scară sar cu toții.

Când la marginea pădurii,
Strigă unu 'n plinu gurii:

— Ce dați a scară 'nainte,
Cu un capăt? — N'aveți minte!
Dați-o drept; ș'apoî d'odată,
S'o dăm în pădure tótă.

Ăi copaci deși; scara lungă,
Drumu n'are să-î ajungă.

— Ian zburați, măi, cum se zboră,
Și vro sută de topóra
S'aduceți în fuga mare,
Scariî să-î tăiăm cărare.

Zbor secuii, cum se zboră,
Vin c'o sută de topóra.

— Măsurați, câtu-î de lungă,
Drumu 'n lât să mi-î ajungă.

Mesură ei lungul scăriî,
Ș'apoî tae 'n lungul verei,
O așa lâtă cărare,
Ca s'ajungă de intrare,

Ca de-odată scara întrégă,
Nu numai câte-o bucată,
Să 'ncapă 'nainte 'n codru.

Tae ginere și socru,
Și nepoții,
Strănepoții,
Tae la copaci cu toții.

Tot tăiară-un an ș'o vară
Tae ș'astădi până 'n séră,
Ș'or mai tăia și la vară.

MĂLAIUL ȚIGANULUI

Săturat chiar până 'n gât,
D'ăl mălaiū înțepenit,
Plécă danciu la oraș,
La pâne môle și caș. Cluj
Când în virfu délului,
In prėjma orașului,
Scóte ăl mălaiū din rufe,
Trece d'oparte 'ntre tufe,
De-a dura mi-l dă la vale,
Prohodindu-l cu cântare:

— Du-te sanatos,
Malaiăș vartos,
Căci, veđi ăl oraș,
Cu colaci, și caș?

Io-acolo ma duc,
Pâne ca s'apuc.
Pâne móle, caş şi póme;
Şi mi-a mai trece dă fóme...

Sórele-I d'o suliță,
Când intră 'ntr'o uliță,
Vede pâne, caş, colaci,
De mi-l iau cincizeci dă draci!
Apuca el, ce putea, —
Dar la pâni ş'un om stetea.
Drac cu ochi, pumni, şi măciucă,
Gata, drept în iad să-l ducă.

Nóptea-l prinde-amar lihnit...
Ziua-l prinde jos trântit.
Trece din nou pă la pâni. .
Da-l vëd cincî draci de români.
Holbă el ş'astăđi din ochi:
— Of! nu v'ar fi dă deochi!...

Horhăind pă uliță,
Ce să facă? sughiță.

Hăt târziu și-aduce-aminte,
D'âl mălăiaș dă merinde....
Plécă din oraș la tufe,
Mălăiașul să mi-l umfle.

Supt o tufă el ședea,
Băț dă aur mi-I părea,
De departe, cum mi-l vede,
Fuga la el se răpede.
Haț! mălaiu. Da-I muiat!
— «Cum muiat? că n'a plouat!»
— «N'a plouat, da-a rourat.
Rouă sfântă, și sărată,
De sus dela sfinți turnată,
Ce minune c'a făcut?
Ăl mălaiu par'c'a crescut!

Hap! un colț mai uscățel...
Mușc'adou'-oră din el...

— Aur par'că-I, zeu, nu altă.
Pe lâng'ăsta, pânea albă,

Par'că-î o nimica caldă!

. . . . .

— Uite-l, și ici s'a uscat!

Uite-l, și ici e curat!

Cumu-î mai bun de mușcat!

Mușcă el din ăl mălaiu,

Și-î zicea pâne din raiu,

Bună de mâncat un craiu.

INVĂȚĂTURILE DANCIULUI

Vrând să-și tae Danciu-un băț,
Să sue 'ntr'un pădureț; —
Ba se sue într'un alun,
Să-și tae un ciomag mai bun.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

El din, creangă 'n creangă sare....
Și hop ! pă una călare.
Și tăia creanga, — tăia,
Chiar pe care călăria !
O tăia pă la tulpină,
C'a fi cărja 'n cap mai plină. —

Trece un român cam milos,
Și-î strigă:— «Acuși cați jos !»
Da ce tu ești dumnețeu ?
Să-mi spuî ce-am să pățesc eu ?

«Ciocăi-cioc!... da creanga! pârrr!..
Face și cioroiu: cârr!...

. . . . .
Cum tăiase la-a măciucă....
Huștiuliuc! Iată-l pă ducă....
Rostogol, jos ăl cioroiu,
Cu capu pe-un moșoroiu.
Huștiuliuc și rostogóle,
Drept p'un moșoroiu cam môle.

Și așa zburând țiganu
Păstă cap, chiar d'a bostanu,
Mi se scólă ăl căpcân,
Ș'o ia după ăl român.

Dumneđeule prea sfânt!
Iată, căđui dă pămênt.
D'a berbeleacu m'am dus;
Taman precum tu mi-ai spus.
Indurăte, o Prea Sfinte,
Și mai spune-mi trei cuvinte.....
Spune-mi măcar una, bre!
Da io mort când m'-oiu vedé?

Când s'a 'ntâmpla, c'ai şedut
Intr'o baltă, şi-i fi ud,
Atunci nu mai eşti țigan;
Ci mort dă tot; mort d'un an!

Trei mătăniî bate-acum
Cioroiu, ş'o ia la drum.

. . . . .
D'odată se poticni,
Şi 'ntr'o baltă se trezi.
Se vede 'n baltă şezut;
Şi simţindu-se chiar ud,
Aolio! io-acuma-s mort!
Şi dădui popii ăl ort!

(Tacî, fleaură, nu vorbi;
In mormânt nu carâi.
Tacî, fără alt cişrôborr?
Cum le şede morţilor,
D'assară 'ngropaţilor).

Fleaura cum îi tăcu,
El în raiu că se vădu!...

Hop! și Dumnezeu venia,
Cu Dumnezeoaița sa,
Și începe-a mi-i striga:
— Fugi din drumul carului!
Date-aș plocon dracului!
In gărlieciul iadului!

Mortu nu se stăpâni.
Ci din gură-așa grăi:
— Cu morții nu vorbesc ăi vii,
Știu asta și ăi copii.
— Cum? măi croră, tu ești mort?
— Mort; c'am dat popii ăi ort.
— Io 'ndată te-oî învia,
Cu învietorea mea:
Din car un ciomag smunci,
Și 'ncepu a mi-l croi.
Sare cióra, strigând: chiu!
Și se pomenește viu!
El atuncia că gândia:
— Și io p'alți aș învia....
— Câți bani, Dómne, da-ți-aș óre
D'a ta sfântă 'nvietóre?

— Mi-i da galbeni douăzeci.

— Ți-a ajunge și treizeci!

El ciomagu cumpără,
Și porni de colindă, —
Colindă, și se ținu,
Până peste-un mort dădu.

— Stați, ómeni bunți; nu mai plân-
[geți].

Pe lângă mine vă strîngeți
Că eu am o 'nvietóre,
Cu ea 'nviu p'or-care móre.

Danciu din graiú mi-'și grăi;
Și 'ncepu bătu-a 'nvârti.
Drept la mort se rezezi;
Și se puse-a mi-l croi....

Croi el, orî nu croi, —
Da 'nșfăcat se pomeni.

Trosc! și pleosc! pumnî, ghionturî,
[plóie],

Cât păr crește-un an p'o oae.
Cum bați un măr, mi-l bătură;
Și i-au dat ș'o 'nvătătură:

— D'al d'aste tu de-i vedea,
Nu pe mort a-l învia.
Ci tu cruce să mi-ți faci,
Să scape mortul de draci.
Să zici: «Dumnezeu să-l ierte,
Și în raiu să nu-l mai certe.

Să-l dea 'n sinul lui Avram,
Și să nu țipi ca la hram.

Plécă tetea, luminat,
Zicând:

—Acu am învățat,
Cum să ȃic, cum să mă port,
Când oi mai da peste-un mort.

Intr'un sat păst'a câmpie,
Vede foc. Măi, ce să fie?
Aleargă pe nemâncate....
Sosind strigă:

— Iar păcate!
Ce era? Tăiase-un porc;
Și-l pârlesc, și mi-l întorc....
Tetea cum mi-l'a zărit,
Lângă el c'a și sărit.
Cruce sfântă mi-și făcu,
Și din gură așa 'ncepu:

-- Amin. Dumnezeu să-l ierte!
Și în raiu să nu-l mai certe.
Treacă-l pe la sfântu Hram,
Până 'n sîn la Sin-Avram.
Pă din dos de Barlaham.

. . . . .
Trosc! și Pleosc! pumnî, ghionturî,
[plóie!

Cât păr crește-un an p'o oaie.
După ce măr mi-l bătură,
Mi-i trântesc ș'o 'nvătătură:

— D'al d'aste de-i întâlni,
Nu pest'ăl porc a sări.
Ș'al da 'n sîn la Sin-Avram.

Pă din dos de Barlaham, —
Ci să urezi: «Să trăiți!
Pod, cămări să vă ticsiți:
Să vă ungeți blidele,
Talger'-le, cuțitele.
Și copii pă la gură,
Cum vă ungeți cu untură,
Din gură până la urechi,
Mâncând varză sau curechi.

Plcă tetea luminat,
Zicënd:

— «Acu-am învățat;
Cum să zic, și cum s'o 'ntorc,
Când oi mai da peste-un porc.

Cam pă plóe, cam pă glod,
Merge, — când pă la un pod,
Vede 'n șanț innămolit,
Un ceva, greu de ghicit...
Cine-va înghemuit...
Balmoș parcă 'n glod căta;
Balmoș căta, glod găsea.

Zise tetea:

— Cum s'o 'ntorc ?

Ce să fie ? -- i porc, îi porc!

Să trăiți, să înfloriți!

Pod, cămări să vă ticsiți!

Să vă ungeți blidele!

Talger'le, cuțitele.

Și copiii pă la gură.

Cum vă ungeți cu untură

Din gură până la urechi,

Mâncând varză dă curechi.

BCU Cluj Central University Library Cluj

. . . . .

Trosc! și pleosc! pumni, ghionturi

[plóie,

Cât păr crește-un an p'oaie.

După ce măr mi-l bătură,

Mi-i trântesc ș'o 'nvătătură.

— D'al d'aste d'eî mai vedea,

Tu de-o parte nu ședea,

Cată și tu, cât decăt,

Să găsim ce-am prăpădit.

Pleacă tetea luminat,

Zicând:

— Acu-am învățat,

Cum să spun și cum să fac,

Să nu mai dau peste-un drac.

Când în capu satului,

Hop! ș'o nuntă 'n calea lui!

Hârști! el drept în șanț sări,

Cum abia se mai zări,

Glodu 'ncepe-a vântura,

Par-că balmoș ar căta,

Orî ca a se-ascunde-ar vrea.

. . . . .
Tros! și pleosc! pumnî, ghionturî,

[plóie,

Cât păr crește-un an p'o oaie.

După-ce măr mi-l bătură,

Iat'a patra 'nvățătură:

— Nuntă tu de-i mai vedea,

In șanț nu fugi de ea.

De nuntă să nu te-ascunđi;

Ci în horă să te prindî.
C'altfel dai peste toți draciî,
Nici în ochi nu veđi colaciî.

Pleacă tetea luminat,
Zicînd:

— Acu-am învêțat.
Dă nuntă să nu m'ascund,
Ci în horă să mă prind,
C'altfel dau peste toți draciî,
Nici în ochi nu vêd colaciî.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Merse ca de-o suliță,
Cînd d'odată 'n uliță,
Zeci de câni, o hârâială!
Și îndat'-o 'ncăereală,
Ba că chiar o 'nvălmășală...
Hop! tetea, fără greșală,
La horă, (fără peteală)!
Hârrr! și morrr! și hârrr! și morrr!..
— Aleu! săriți, că-I omor!..
Dar cei ómenî de mi-l scot
Din a horă smuls de tot.

Mi-l scot de la câni din ghiare;
Ca nu pe toți să-i omóre!

După ce scos mi-l vėdură,
Iat'acincia 'nvățatură:

— De-i vedea așa 'ntâmplare,
Apucă-o prăjină mare;
Să n'o alegi cam frunzósă,
S'o alegi cam ciorósă,
Ciorósă, nodorósă.

Printre câni s'o 'ntorci d'un sfârr!
Să strigi: hârr! tiu! țâbă! hârr!
Să n'o 'ntorci cumvă pă bârr!
Că ți-o 'ntore și ei pă cârr!

Pleacă tetea luminat,
Zicënd:

— Acu-am învățat:
O prăjină, nu frunzósă;
Ciorósă, nodorósă.

Printre câni s'o 'ntore d'un sfârr!
Să strig «hârr! tiu! țâbă! hârr!

Să n'o 'ntorc cumva pă bârrr!
Că mi-o 'ntorc și ei pă cârrr!

Pleacă el; — deodată «cling!»!
Clanga, clinga, clanga, cling!
Din Curți 'nalte, cât o șură,
Cu turn lung peste măsură.
— Ce-i asta? Cioroboreală!
Dór n'a fi chiar hârrăială!
In turn clopotele: Cling
Clanga, clinga, — clanga, cling.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Pleacă-se și-apucă-o piatră,
Poc! și-mi sparge o fereastră.
Face loc pentru prăjină..
Ș'apoî «hârr!» — în casa plină,
«Hârrr!» «tiu!» «țâbă!» «hârrr!» și
[«hârrr!»]

. . . . .
Dar cei ómenî, ș'apoî «Cârrr».
De uită să zică «bârrr»!

. . . . .

Trosc! și pleosc! pumnî, ghionturî,
[plóie,

Câte fire cresc p'o oaie,
Pă o oaie, orî pă două.
Se zice, că chiar pă nouă!

BURĂH FALIT!

— Şulēm, moşu-tëu falit!

— Ci spuî? moşu-niu folit?

Burăh! el? buncher vestit?

El furat banî? ascunđit?

Iu, Şulēm nipot a 'luî

Jur, firască sfântuluî!

Pi mini si spunzeraŃ!

Da pi il slobod lăsaŃ!

Vraî aşa? moî, moş a niou

— Vrau, Şulēm; pi dumnizou!

. . . . .

Of! cum n'am iu patrizeş!

De Şulēm! poî furci douzeş!

Si spunzeri fiş-cari furci
Chite doî Şulēmî! c'atunci
Cu patricei faliment
Marî buncher cu domnul sfunt!

INDREPTARI

Pag.	Rîndul	In loc de :	Să se citească :
33	2	mai	mult mai
52	17	Ianoș ăl cu	Cu Ianoș ăl
55	B10-11	(adaos) iv	Că nu pot să'i zic [drept cioră Că m'aș face de [ocară.
63	12	ciorabar	ciorobor
72	6	turnuri	turnuri
72	10	Balabașa	Bulibașa
76	după r. 9	(adaos)	Să mâncăm în [sfântu post
99	4	Sări	Și-ori
102	3	curățit	curățel
103	4	țuică	țunică
104	13	ca-să-i	că-așa-i
108	17	că	cu
116	12	recosc	recoresc
130	1	Razmióră	Rezemară
133	15	răsui	suiră
139	3	na	va
145	6	Ii	Ja
145	7	vroi	vrei
148	17	mor	mo

Pag.	Rîndul	In loc de :	Să se citească :
159	18	s'aũ	c'aũ
156	5	manciĩ	mamiĩ
160	11	mãnca	mãnca
162	8	dot	doi
166	4	sã	sã dea
170	4	Na	Nu
171	dupã r. 4	(adaos)	Óle cu miere sfin. [tește
180	15	și	'n
180	16	fac	tac
194	dupã r. 15	(adaos)	Io pã lume ce mai [cat ?
194	dupã r. 15	(adaos)	Popiĩ ortul mi-și [dãdu.
195	12	Tãlharule	Hondrahindra
197	1	Io fugar n'am fost	Hondrahin- dra [nu's
202	dupã r. 4	(adaos)	Pã mãncare și plãtit?
203	17	cae	cea
214	6	Bãț	Boș

TABLA MATERIEI

	<u>Pag.</u>
Capacu minciunilor	3
Copiii danciului	6
Număratul țiganilor	8
Imprăștierea țiganilor	13
Luna în Buda-Peșt	19
Cojocul nesurat	21
Spovedania lui Todor	24
Ungurul minteos	27
Loc bun de cort	28
Dumneșeu și Danciu	30
Cismele cele bune	32
A trecut bóla de vaci	34
Țiganul pictor	36
Danciu cu liturgia	41
Dăciucu Ia școlă	45
Când era pușca piștolandru	48
Ungurul tovarăș la mâncare	51
Cióra pă înconjur	54
Capul este ce este	56

	<u>Pag.</u>
Țiganul-căldare	58
Ploi cu apă	61
Toporul furat	63
S'a ținut de vânt	65
Ungurii din Saracșor	67
Ploconul de lapte acru	71
Limba nemțiască	74
Țiganul la lăsatul de carne	75
Musca pe nasul cadiului	78
Opt porții de sos	80
Bine și rău	83
Vin la masă Țigane	86
Țiganul grăbit	87
N'avură pe unde trece	90
Țiganul în ajun. crăciunului	95
Țiganul în fața dușmanului	98
Copilul ăl mai curățel	101
Danciu împărat	103
Unde a rămas fiul ?	110
Kalt!	115
Țiganul Dumnezeiea	120
Țiganii la mică	129
Ungurul în Peșt	136
Isprava muștelor	143
Danciu recrut	152
Peteca bună	154
Bine și rău	156

	<u>Pag.</u>
Cererea ungurilor din Curt	158
Când va fi mână?	160
Două unguți la drum	162
Ungurul la bine și la rău	163
Colibă și colivă	165
Ungurul însurat	167
Plata Danciului	168
Andraș apărător	170
Mierca în biserică	171
Colacul care a bătut laptele	173
Ungurul cinstit	175
Casele din Beciu	179
Doftoria ungurului	183
Repejunea răspunsului	185
E lup! E lup!	187
Ce-a zis Domnul?	190
Aulio!—Urs?	192
S'a păcălit căpitanul	195
Ce s'a ales Danciu?	198
Andraș la Băut	199
Capușiner și Dominican	200
Țiganul la prășit	202
Lupu tuns	206
Brânză de iepure	208
Mălaiul Țiganului	212
Invățăturile Danciului	216
Burăh—falit	230

„Bibliografia României“

BULETIN MENSUAL

al

LIBRĂRIEI, PAPETERIEI

și

IMPRIMERIEI ROMÂNE

APARE O-DATĂ PE LUNĂ

Publică toate scrierile ce apar
în țară și în streinătate,
referitor la români

G. SEETE A, Editor

ABONAMENTUL

PE UN AN

BCU Cluj / Central University Library Cluj

ROMÂNIA

Lei 10

Profesorii, insti-
tutorii, învățăto-
rii și studenții

Lei 2

STREINĂTATE

Frcs. 12

Pentru țările lo-
cuite de români

2 *Chrono.*

Pentru Societățile Culturale

GRATUIT

REDACTIA ȘI ADMINISTRAȚIA
BUCUREȘCI

96, STRADA LIPSCANI, 96

TOT IN ACEIAȘI EDITURĂ

A apărut:

VENETIA!

DE

R. D. ROSETTI

BCU Cluj / Central University Library Cluj

UM VOLUM IN 16, ELEGANT

LEI I. —

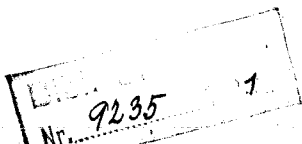
*De vîndare la toate Librăriile
din țară.*

TIPOGRAFIA „GUTENBERG“

BCU Cluj / Centrala Cluj

JOSEPH GÖBL
23, ȘTRADA DÓMNEI, 25
BUCURESCI

EDITURA BULETINULUI
„BIBLIOGRAFIA ROMÂNIEI“
BUCURESCI

Lei 2.—